

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

28. ŘÍJNA 2001

Z obsahu:

**Bůh shromažďuje svůj
národ v radosti**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
10. října 2001
- strana 2 -

Všech svatých
- strana 4 -

Učení církve o očistci
Jak můžeme pomáhat
duším v očistci?
- strana 4 -

**Znovuzrození víry
předpokládá obrácení**
- strana 6 -

**Kříž posvěcený jako
symbol víry a naděje**
- strana 7 -

**Daroval jsem své srdce
Pánu Bohu**
Hoteliér v Badenu
u Vídně se snaží
o posvěcení všedního dne
- strana 8 -

Smrt mého manžela
List z deníku jedné
mexické matky
- strana 10 -

Boromejský jubilejní rok
Dne 18. 6. 2002 uplyne
350 let od založení
Kongregace Milosrdných
sester sv. Karla
Boromejského
- strana 14 -

*Poutní místo záchranářů
a pomocníků na místě
teroristického útoku
v New Yorku
(str. 7)*

Bůh shromažďuje svůj národ v radosti

Jeremiášovo kantikum v ranních chválách ve čtvrtek 1. týdne

Slyšte, pohané, Hospodinovo slovo, zvěstujte ho na ostrovech v dáli (Jer 31,10). Jaká zpráva má být oznámena těmito slavnostními Jeremiášovými slovy, která jsme vyslechli v právě předneseném kantiku? Jedná se o potěšující zvěst a není náhodou, že kapitoly, které ji obsahují, jsou označovány jako »Kniha útěchy«. Oznámení se týká přímo antického Izraele, ale určitým způsobem již dává nahlédnout do poselství evangelia.

Čas trestu skončil

Srdcem oznámení je toto: *Vykoupí Hospodin Jakuba, vysvobodí ho z ruky mocnějšího* (Jer 31,11). Historický podklad těchto slov se opírá o okamžik naděje, kterou zakusil Boží lid po přibližně jednom století od doby, kdy sever země byl v roce 722 okupován asyrskou mocí. Nyní, v době prorokově, náboženská reforma krále Jošiáše znamená návrat lidu smlouvy s Bohem a zapaluje naději, že čas trestu skončil. Rýsuje se perspektiva, že sever se bude moci vrátit ke svobodě a Izrael i Juda se spojí v jednotě. Všichni, i *ostrovky v dáli*, se mají stát svědky této zázračné události: **Bůh, pastýř Izraele, se chystá zasáhnout. Ten, který dopustil rozptýlení svého lidu, nyní přichází, aby ho shromáždil.**

Otcova starostlivost myslí na všechno

Výzva k radosti se rozvíjí v obrazech, které jsou velmi působivé. Je to věštba, o jaké je možno jen snít! Rýsuje se budoucnost, kdy vyhnanci *přijdou a budou jásat*, najdou nejen Hospodinův chrám, ale také všechna dobra: obilí, víno a olej, mláďata bravu a skotu. Bible nezná abstraktní spiritualismus. Slíbená radost se netýká jen nitra člověka, protože Hospodin se stará o lidský život ve všech jeho dimenzích. Sám Ježíš neo-

pomene zdůraznit tento aspekt, když vyzývá učedníky, aby se odevzdali Prozřetelnosti, i pokud jde o nezbytné materiální potřeby (srov. Mt 6,25-34). Naše kantikum trvá na této perspektivě: Bůh chce obšťastnit celého člověka. Podmínky, které připravuje pro své syny, jsou vyjádřeny symbolem *zavlažované zahrady* (Jer 31,12), obrazem svěžesti a plodnosti. Zármutek se mění ve slavnost, lid se sytí dobrodíním (srov. v. 14), je zahrnut dobrem, takže se spontánně dává do zpěvu a tance. Bude to nezadržitelná radost, jásot lidu.

Důsledky lidských selhání

Dějiny nám říkají, že tento sen se dosud neuskutečnil. Jistě ne proto, že by Bůh nesplnil zcela svůj slib: **za tuto deziluzi je opět odpovědný lid svou nevěrností.** Táž Jeremiášova kniha si klade za úkol dokázat to na vývoji prorocství, které se jeví jako obtížné a tvrdé a vede postupně do dalších, ještě smutnějších fází izraelských dějin. Nejen že se severní vyhnanci nevrátí, ale i samotné Judsko bude okupováno Nabuchodonozorem v roce 587 př. Kr., začnou tedy trpké dni, až u řek babylónských budou muset zavěsit citery na topoly (srov. Ž 137,2). Nebude tu v nitru nálada ke zpěvu, aby se tak vyhovělo přání tyranů; nebude možno se radovat, když všichni jsou násilím odvléčeni z vlasti, ze země, kde si Bůh zřídil svůj příbytek.

Nezlomná věrnost Boží lásky

Nicméně výzva k radosti, která charakterizuje tuto věštbu, neztrácí na významu. Dále totiž trvá poslední důvod, na kterém spočívá a který je vyjádřen především některými silnými verši, které předcházejí ony verše liturgie hodin. Ty je třeba mít dobře před očima, když čteme verše radosti našeho kantika. Popisují

zanícenými výrazy lásku Boha k jeho lidu. Potvrzují neodvolatelnou smlouvu: *Miloval jsem tě věčnou láskou* (Jer 31,3). Opěvují otcovské city Boha, který nazývá Efraima svým prvorozeným a zahrnuje ho něžností: *Odešli s pláčem, a já je přivedu zpět v útěše, dovedu je k potokům plným vody po přímé cestě, na které neklopýtnou, protože já jsem Otcem Izraele* (Jer 31,9). I když slib dosud nemohl být splněn z toho důvodu, že synové na něj nereagovali, Otcova láska trvá v celé své dojemné něžnosti.

Tato láska představuje zlatou nit, která spojuje jednotlivé fáze

dějin Izraele v jeho radostech i jeho zármutcích, v jeho úspěších i v jeho pádech. Bůh neustupuje od své lásky a i sám trest je jejím projevem, neboť nabývá výchovného a spásného významu.

Naplnění zaručené Boží věrností

Na pevné skále této lásky vyvolává výzva k radosti v našem kantiku Boží budoucnost, která, i když odložená, dříve nebo později nastane i přes všechnu lidskou křehkost. Tato budoucnost

se uskutečňuje v **nové smlouvě smrti a zmrtvýchvstáním Krista a darem jeho Ducha.** Nicméně úplné naplnění bude mít v **Pánově eschatologickém návratu.** Ve světle těchto jistot zůstává Jeremiášův *sen* jako reálná historická příležitost, podmíněná věrností lidí a především v konečné etapě zaručená Boží věrností a již nyní ohlášená láskou Ježíše Krista.

Když tedy čteme Jeremiášovu věštbu, musíme dát v sobě znovu zaznít evangeliu, dobré zvěsti vyhlášené Kristem v nazaretské synagoze (srov. Lk 4,16-21). Křesťanský život je povolán, aby byl pravým *jásotem*, který může ohrozit jen náš hřích. Když tedy liturgie hodin recituje tato Jeremiášova slova, zve nás, abychom **připodobnili svůj život Kristu**, našemu Vykupiteli, (srov. Jer 31,11) a abychom v něm hledali tajemství pravé radosti v našem osobním i společenském životě.

*Bolletino Vaticano 10. 10. 2001
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla*

Nebezpečné úskali

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Kdo se povyšuje, bude ponížěn

Vrať se opět do Mistrovy školy. Dnes bude řeč o bludných cestách duchovního života. V tichu a usebranosti si přečti krátké, ale výmluvné podobenství, které nastavuje zrcadlo všem, kteří uvázli v záluďném kruhu vlastního já.

Postavy Ježíšova vyprávění ztělesňují dva protichůdné postoje. Jejich volba nebyla náhodná. První z nich, farizeus, buduje své postavení na klamném lidském zdání. Vybral si okázalý způsob života, který ho má dostatečně odlišit od ostatních lidí. Hybnou silou i cílem jeho úsilí je pocit sebeuspokojení, že nemá kolem sebe daleko široko nikoho, kdo by se mu vyrovnal.

Přišel do chrámu nikoliv proto, aby se modlil, ale aby se obdivoval sám sobě: nejen že nezabředl do hříchů, kterých se jiní dokonce veřejně dopouštějí, ale ještě si sám uložil takové praktiky, které jdou za rámec uložených povinností. Že se s takovým veřejným hříšníkem potkal právě v chrámě, mu dokonce lichotí, neboť právě na jeho pozadí si lépe uvědomuje svou výjimečnost. Ukazuje-li na takové hříšníky prstem, pak myslí na to, aby si lidé spíše všimli jeho domnělých ctností. Našel si způsob, jak ze služby Bohu udělat cestu k vlastním počtám a slávě. Jeho modlitba plně odpovídá jeho sebestřednému postoji: neoslavuje v ní Boha, ale sám sebe. Jeho děkování je vlastně urážkou Boha, neboť tím projevuje pyšné sebeuspokojení, opřené navíc o pohrdání bližním. Zakládá si na své bezhříšnosti, ale ve skutečnosti se těžce provinuje proti Bohu i proti bližním hříchem pýchy, který se Bohu protiví ze všech nejvíce.

Obrať svou pozornost ke druhé postavě, která je protikladem domýšlivého farizeje. Je to celník, všeobecně pokládán za veřejného hříšníka. Má na svědomí nespravedlivé vydírání, úplatky, bezcitnost i lakotu. Zatímco farizej předstoupil před Boha, aby se holedbal svými přednostmi, celníka přivedlo do chrámu upřímné doznání vlastní hříšnosti. Zůstává u dveří, neodvažuje se postoupit dále, ba ani pozvednout své oči. Jeho modlitba je krátká, ale výstižná: *Bože, smiluj se nade mnou, neboť jsem hříšník!* Nepotřebuje mnoho slov, jeho modlitba je především modlitbou srdce, které přijímá a přiznává skutečnou pravdu o sobě i o Bohu: *Jsem hříšný, ale Bůh mi nabízí svou slitovnost. Je to pokora, která neznamená ponižování vlastní důstojnosti, nýbrž přiznání a upřímné přijetí skutečné pravdy.*

Ježíš zdůrazňuje, že je to právě tento veřejný hříšník, který našel milost u Boha. Upřímné doznání vlastní hříšnosti přikrylo množství vin. *Blízko je Hospodin k těm, kdo mají zkroušené srdce*⁽¹⁾. Není to poprvé, co Ježíš dává najevo svou dobrotivou lásku k těm, kteří se pokorně a upřímně dovolávají jeho milosrdenství. Vzpomeň si na marnotratného syna, na ztracenou ovci, ale i na hříšnici Marii. Ještě těsně před smrtí přijme Ježíš právě z těchto důvodů na milost kajícího zločince.

To, co naopak dožene Božího Syna k pláči, je sebestjota a tvrdošijná zatvrzelost židovských předáků a kněží, která nakonec přivede k zázku na Ježíšovo milované město⁽²⁾.

Bůh nečeká na to, až budeš moci před něho předstoupit a oznámit mu, že jsi bez hříchu. Kdyby ses o to pokoušel, nebyla by to pravda. Měj stále na paměti, že tvůj Nepřítel se umí drápkem pýchy uchytit i na tvých ctnostech a přednostech. Farizeův příklad je pro tebe trvalým varováním, že ani velký výčet třeba mimořádných a obdivuhodných skutků tě v Božích očích nemůže ospravedlnit, jestliže nezaujímáš pravdivý, tj. pokorný postoj k Bohu i k svému bratru. Žádné množství ani tíže jeho hříchů nemůže být pro tebe důvodem k tomu, aby ses s ním srovnával, aby ses nad něho povyšoval, nebo dokonce jím pohrdal. *Bůh je spravedlivý a neplatí u něho stranicví.* Tak jako všechny tvé zásluhy obrací vníveč tvá pýcha, tak jeho hříchy mizí před pokorným přiznáním a prosbou o smilování. Jak bys mohl s despektem pohlížet na člověka, na kterého Bůh shlíží s plnou mírou své přízně a laskavé slitovnosti? Nebo znáš snad někoho, nad kým se nebeský Otec nechce smilovat?

Místo seznamu svých zásluh a domnělých ctností představ svému Spasiteli všechny ty, na které jsi dosud shlížel z výšin své sebestjoty a samolibé domýšlivosti. Pros Pána, aby ti ukázal, jak blízcí jsou ti druzí jeho srdci, i když se nepostí jako ty, nemodlí se to, co ty se modlíš, nekonají skutky, na kterých si tolik zakládáš. Pros Ježíše, aby obrátil tvou pozornost od jejich podle tebe do očí bijících chyb a nedostatků k tvým vlastním chybám a nepřiznaným hříchům. Pros Pána, aby tě naučil poznávat, čím a jak zarmucuješ jeho Srdce, abys byl schopen *cítit soucit s chybujícími a bloudícími, protože sám jsi podroben slabosti*⁽³⁾. Dokud žiješ na této zemi, máš dostatek důvodů k pokorné a osvědčené prosbě: *Smiluj se nade mnou, neboť jsem člověk hříšný.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 34;

⁽²⁾ srov. Lk 19,41-44

⁽³⁾ Žid 5, 2

Liturgická čtení

1. čtení – Sir 35,15b–17.20–22a (řec. 12–14.16–18)

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tiseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

2. čtení – 2 Tim 4,6–8.16–18
Milovaný!

Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobry boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem si uchoval. Teď už mě jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce.

A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili.

Kéž je jim to odpuštěno! Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli lidé ze všech národů. A tak jsem byl vysvobozen ze lví tlamy.

Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium – Lk 18,9–14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili, jeden byl farizeus a druhý celník.

Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.“

Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal:

„Bože, buď milostiv mně hříšnému.“

Říkám vám:

Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“

Všech svatých

O svaté Kláře bylo napsáno:
Velebím tě, ó Pane, pro naši sestru Kláru!

Učinils ji mlčenlivou, činnou a moudrou.

Skrze ni září tvé světlo do našich srdcí.

To, co je zde řečeno o svaté Kláře, může platit o všech svatých: skrze ně září Boží světlo do našich srdcí. Že Bůh ukazuje ve svatých živým způsobem svou životnost a svou tvář, říká také 2. vatikánský koncil (LG 50,2). Je to světlo Boží svatosti, které skrze světce září do světa, protože svatost světců je odrazem svatosti Boží.

Ale co je Boží svatost? Prorok Izaiáš slyší ve svém vidění, které jej povolává k prorockému úřadu, jak serafové zpívají trojí Svatý, tak jak je zpíváme ve mši svaté (Iz 6,3). Svatý Jan vidí ve Zjevení totéž (Zj 4,8). Bůh je svatý. Bible popisuje Boží svatost slovy jako »vyvýšený«, »vysoký«, »vládce«. Že Bůh je svatý, říká nám tedy, že je vyvýšený nad svět a čas, že je nekonečná velikost a nejvyšší majestát.

To jedna stránka: bytostná Boží svatost. Ale v epizodě Izaiášova povolání vidíme ještě něco dalšího. Když prorok vidí Boha v jeho majestátu na trůně, poznává celou svoji hříšnost: *Běda mi, jsem ztracen, protože jsem člověk nečistých rtů.* Boží svatost tedy také znamená, že v Bohu není nic nečistého, hříšného, že Bůh nikdy nemůže chtít zlo, že chce vždy jen dobro. To je Boží svatost z mravního hlediska.

V obou aspektech, jak bytostněm, tak mravním, působí Bůh na člověka s naprostou a nepřekonatelnou svrchovaností. Lidskou reakcí na Boží svatost je bázeň a strach, přinejmenším pak úcta. Tento pohled na Boží svatost se dnes převážně vytratil. Musíme se znovu učit úctě k Bohu, která je podle Žalmu 111 počátkem moudrosti. Musíme úctu k Bohu učinit opět

základem svého života. Boží svatost však působí na člověka také přitahujícím, fascinujícím způsobem, zvláště tehdy, když se svatý Bůh projevuje jako milosrdný Bůh. Tak čteme u Izaiáše: *Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné a jehož jméno je Svatý: Přebývá v vyvýšenosti a svatosti, ale jsem*

i s tím, kdo je zdeptaný a poníženého ducha, abych oživil ducha ponížených, abych oživil srdce zdeptaných. (Iz 57,15) Bůh je svatý, je to Bůh se soucitným srdcem: jeho velikostí je jeho láska a jeho láska je jeho svatost. Proto se k němu můžeme blížit s důvěrou, proto ho můžeme a smíme milovat.

Když se necháme uchvátit Boží svatostí, stane se nám srozumitelnější první prosba modlitby Otče náš: »Posvěť se jméno tvé!« Boží jméno, biblicky řečeno, je Bůh sám. »Posvěcování« je nejvlastnější Boží činnost. Jen Bůh může posvěcovat. Když nás Ježíš učí modlit se: »Posvěť se jméno tvé«, pak říkáme něco nejvznešenějšího, co vůbec můžeme vyslovit; toto slovo znamená: »Svatý Bože, buď svatý, Svatý Bože, buď Bůh!« A to opět znamená: »Ukaž se nám jako Svatý, neboť ty jsi veliký Bůh naší doby, našich dějin, našeho lidství.« Voláme Boha, aby se zjevil jako svatý, kterým je od věčnosti. Nic mocnějšího

a silnějšího nemůžeme říct, ale můžeme to udělat, protože nás Ježíš naučil takto se modlit. Tak se v modlitbě Páně hovoří nejen o Boží slávě, ale také o nevýslovné důstojnosti člověka.

Ale tím ještě není řečeno všechno. Je tu ještě něco neslýchanějšího. Je to slovo, které k nám Bůh volá: *Budte svatí, neboť já jsem svatý* (1 Petr 1,16; Lv 11,44). Bůh nás vyzývá ke svatosti. Rozhodující přitom je, že Bůh sám své »posvěcuje«. Žádný člověk nemůže posvětit sám sebe. Bůh volí, Bůh volá, Bůh posvěcuje. Vždy je to Bůh, kdo se ujímá iniciativy: *vytrhl nás z moci temnosti a povolal do království svého milovaného Syna,* říká se v listě Kolosanům (1,13). To není náš čin, to je čin Boží.

Musíme se otevřít svatosti, otevřít se svatému Bohu, přiblížovat se ke svatosti. *Usilujte o svatost, bez které nikdo neuvidí Pána. Dávejte pozor, aby se nikdo nepřipravil o milost* (Žid 12,14n). Nezaostaneme za milostí, když budeme chtít zcela patřit Bohu a v úplné odevzdanosti uskutečňovat jeho veliké přikázání: lásku k Bohu a lásku k bližním.

To musí být naše odpověď a posvěcení, které nám Bůh daruje. To však předpokládá každý den nové obrácení, nový návrat k Bohu.

Toto vždy nové obrácení se může uskutečnit jen se strhující silou Ducha svatého. V životě svatých vidíme vždy dvojí: že se nechali plně strhnout Božím Duchem. Z každého člověka vyzařuje něco Božího, když v něm Bůh roste. Takoví byli vždy svatí, takoví jsou i dnes. Boží obrazy, znamení Kristova světla ve světě, který se stále chce ponořit jen do svého čistě pozemského. Když jsou svatí tímto světelným znamením, pak je zbytečné ptát se, zda je potřebujeme, nebo ne. Potřebujeme je totiž více než kdykoliv jindy.

-sks-
Překlad -Iš-

Učení církve o očistci

»Dušičkový měsíc« listopad nás přivádí k zamyšlení, jak můžeme nejlépe pomoci duším, které trpí v místě očišťování. Je k tomu několik možností. Nejříve se však podívejme blíže, jaké je učení církve o očistci.

Církev učí: »Duše jsou po smrti očišťovány očištným ohněm.« (Florentský koncil) a »Existuje očistec.« (Tridentský koncil)

To potvrzuje nejen biblická věta *Svatá a spasitelná je myšlenka přinášet oběti za zemřelé, aby byli zbaveni svých vin* (2 Mak 12,46); poukazuje na to i vážné podobenství Spasitele o vězení, ze kterého nikdo nevyjde, dokud nezplatí svůj dluh do posledního haléře (Mt 5,25; Lk 12,58); i Pavel se zmiňuje o tom, že jsou duše, které se zachránějí, jako když projdou ohněm (srov. 1 Kor 3,15).

Duše v očistci se nazývají právem ubohé duše, duše, které potřebují pomoc. Nemohou už jako za života na zemi odčihnout svá pochybení dobrými skutky a usmířovat tak Boží spravedlnost. Jejich utrpení už jim nepřináší zásluhy. Trpělivě snášené utrpení na zemi naopak zmnožuje věčnou blaženost.

Pomoc duším v očistci

1. Nejvíce můžeme pomáhat obětí mše svaté. To není možno ničím nahradit. Obzvláště pomáhají tzv. gregoriánské mše, které se za zemřelého přináší po 30 po sobě následujících dnů. Svůj původ odvozují od papeže Řehoře Velikého (590-604).

2. Po mši svaté nejúčinnějším prostředkem je **svatý růženec**. Modlitbou svatého růžence bývají denně vysvobozovány četné duše, které by jinak musely trpět ještě řadu let. Doporučujeme je mocné přimluvě Matky Boží, která jako velká Těšitelka jim obzvláště ráda

pomáhá. Panna Maria řekla sv. Brigitě: »Jsem Matkou všech, kdo jsou v očištění. Všechna jejich utrpení zmírňuje v každé hodině moje přimluva.«

3. Pobožnost křížové cesty přináší duším velkou úlevu, když při ní obětujeme utrpení a smrt Spasitele a slzy Panny Marie. Můžeme po každém zastavení připojit prosbu: »Ukřížovaný Ježíši, smiluj se nad dušemi v očištění a pomoz jim.« Velmi účinný je také starý obyčej **modlit se k pěti ranám Kristovým** (5x Otče náš a Zdravas Maria a nakonec Věřím v Boha).

Velmi důležité je pro duše v očištění **obětovat drahocennou Krev Ježíše Krista**. Svátá Marie Magdalena de Pazzi obětovala denně 50x nebeskému Otci drahocennou Krev jeho božského Syna. Pán jí jednou zjevil, že touto pobožností obrátila nesčetné hříšníky a mnoho duší vysvobodila z očištění a že obětováním drahocenné Krve nabízí věčnému Otci neocenitelný dar, se kterým není možno srovnávat žádný dar tohoto světa.

4. Dále jsou to úkony ctností, oběti a utrpení. Anna Kateřina Emmerichová říká: »Není možno ani změřit, jak velkou útěchu působí duším v očištění naše sebezápory a malé oběti.« Musíme je však obětovat za duše v očištění.

5. Jiným, docela snadným prostředkem, jak pomoci duším v očištění, jsou dobré úmysly, např.: »Všechno z lásky k tobě, milovaný Ježíši, všechno z lásky k tvé milované Matce.« Na dobrém úmyslu spočívá také hrdinný úkon lásky k útěše duší v očištění.

6. Neocenitelným pokladem jsou odpustky, protože ty podstatně zkracují utrpení duší v očištění. Kdo v životě často získává odpustky pro duše v očištění, získá spíše než kdokoliv jiný v hodině smrti milost, že se mu dostane odpustků v hodině smrti. Čerpejte proto pilně z toho pokladu milosti, které

nám Ježíš skrze církev získává a nabízí.

7. Blahodárně působí na duše zemřelých kropení svěcenou vodou. Je to pochopitelné, když uvážíme, že vodu světi kněz jako zástupce církve, jejíž modlitby božský Spasitel rád vyslyší. Při kropení svěcenou vodou stoupá k nebi současně modlitba Církve a získává tam milost. Účinnost svěcené vody však závisí také na víře a důvěře jednotlivých věřících. Duše zemřelých pocítují nejen uzdravující sílu svěcené vody, ale také lásku, s jakou je používána.

8. I rozžaté svíce pomáhají zemřelým. Jednak proto, že jsou výrazem pozornosti a lásky, jednak proto, že jsou-li posvěcené, svítí duším v jejich temnotách.

Svatý Tomáš Akvinský učí, že v milosrdenství vůči zemřelým má Bůh veliké zalíbení. Svátý František Saleský říká: »V tomto jediném skutku milosrdenství vůči duším v očištění je obsaženo všech 13 dalších skutků tělesného i duchovního milosrdenství.« Kardinál Robert Bellarmin píše: »Ten, kdo se ujímá duší zemřelých a prokazuje jim dobro, dělá větší skutky, než kdyby chudému zde na zemi daroval bohatou almužnu.«

Hrdinný skutek lásky za duše v očištění

Hrdinný skutek lásky za duše v očištění spočívá v tom, že věřící daruje rukama Panny Marie všechny své dobré skutky za duše zemřelých, a to i ty, které po jeho smrti za něho obětuje někdo jiný.

Papež Pius IX. nazývá tento slib velkou útěchou pro zemřelou duše. Skrze tuto oběť plynou všechny naše dobré skutky, utrpení, modlitby a vnitřní úkony neustávajícím proudem do očištění. Můžeme tedy oprávněně říct,

Ti, kdo umírají v Boží milosti a přátelství, ale nejsou dokonale očištěni, i když jsou si jisti svou věčnou spásou, jsou po smrti podrobeni očišťování, aby dosáhli svatosti nutné ke vstupu do nebeské radosti. (KKC 1030)

že největším dílem milosrdenství a nejspasitelnějším úkonem lásky je toto úplné obětování dobrých skutků za duše v očištění, a ty, kdo takový slib učiní, čeká v nebi velká odměna.

Tento hrdinný skutek ve prospěch duší zemřelých nám nijak nebrání modlit se za naše příbuzné. Maria zná naše povinnosti. Můžeme se tedy s důvěrou o to větší modlit za své milované a za ty, za které jsme povinni se modlit. Tento akt lásky pokládá Panna Maria za velkou čest a radost, že může s naší pomocí vysvobozovat svoje trpící děti.

K tomu úkonu není zapotřebí žádného formálního aktu, stačí upřímná dobrá vůle. Pamatujme přitom však na to, že všechno, co konáme pro duše v očištění, posuzuje božský Spasitel tak, jako bychom to vykonali pro něho samého. Buďme tedy milosrdní k duším v očištění. Hojme jejich rány, přinášejme jim občerstvení a vysvobozujme je ze zajetí.

Dionýsios poustevník vypráví o svaté Gertrudě: Každé ráno obětovala všechny své zásluhy nastávajícího dne za duše trpící v očištění. Když pak přišla její hodina smrti, děsil ji ďábel vzpomínkami na chyby jejího života a řekl: »Všechny zásluhy svého života jsi darovala. Už ti nezůstalo vůbec nic.« Svěťice se polekala a byla smutná. Ježíš se jí ukázal ve viditelné podobě a ptal se jí, proč je tak smutná. Odpověděla mu: »Pane, jsem zarmoucená, protože vidím, že se blíží hodina mé smrti a já nemám žádné dobré skutky, které bych ti mohla nabídnout na dostiučinění za své chyby. Ty přece víš, že jsem všechno dala trpícím duším v očištění.« Pán jí potěšil těmito slovy: »Abys věděla, jak mimořádně příjemná byla pro

mě tvá láska k duším v očištění, odpouštím ti všechny tresty, které sis zasloužila. A ještě více. Já, který jsem milujícím duším slíbil stonásobek, rozmnožím tvoji slávu v nebi. Všechny duše, kterým jsi pomohla, vyjdou ti naproti a za radostného zpěvu tě budou doprovázet do nebeského Jeruzaléma.«

Čerpejte plnými rukama z pokladnice církve a získávejte mnoho odpustků, účastněme se často mše svaté a dejme téci drahocenné krvi Spasitele na duše v očištění.

Apoštol hrdinného skutku lásky

Apoštolem hrdinného skutku lásky byl P. Gaspar de Oviden (†1740). Ve svých kázáních a přednáškách vyzýval věřící k tomuto velkému skutku lásky k duším v očištění. Papež Benedikt XIII. jej nazval advokátem duší v očištění. Kromě něho šířil tuto praxi také sv. Alfons Maria Liguori.

Doporučená formule hrdinného skutku lásky ve prospěch duší v očištění:

K tvé větší slávě, Nejsvětější Trojice, v následování mého nej-laskavějšího Vykupitele Ježíše Krista a na znamení mé úplné odevzdanosti nejsvětější Panně Marii, Matce milosrdenství, já N. N. si umiňuji, že pro osvobození duší v očištění, které dosud nezadostiučinily božské spravedlnosti, přispěji všemi svými možnostmi.

Obětují proto dobrovolně a z celého srdce, nakolik to mohu udělat, a vkládám do rukou nejsvětější Panny Marie všechny odpustky a všechny zásluhy a dostiučinění, které mohu získat během svého života, i ty, kterých se mi dostane po mé smrti, aby je využila k osvobození duší, které trpí v očištění.

Prosím tě, můj Bože, abys přijal tuto moji oběť se zalíbením.

Dopřej mi, abych každý den prožíval v tvé milosti ke tvé větší slávě a ke spáse své duše. Dopřej mi, abych zakoušel tvé milosrdenství. Amen.

-sks-

Znovuzrození víry předpokládá obrácení

Vstupním obřadem každé křesťanské slavnosti je úkon kajícínosti. Vnitřní souvislost mezi obrácením a slavností nám nepřekonatelným způsobem ukazuje Ježíš v podobenství o marnotratném synu. Poražené tele a oslava znovushledání v otcovském domě má svou logiku v tom, že se domů vrací syn, který odtud odešel. Tento svátek je uveden rozhodnutím: *Vstanu a půjdu k svému otci* (Lk 15,18). Pokud žijeme na zemi, každá eucharistická slavnost je oslavou návratu domů. Teprve v nebi budeme moci slavit hostinu blažených (kteří se vrátili domů). Proto vodíme své děti zcela ve smyslu této logiky k první svaté zpovědi a prvnímu svatému přijímání. Ve východních církvích je tato praxe tak živá, že přijetí svatého přijímání bez předchozí zpovědi je nemyslitelné.

Je třeba uvést na začátku dvě skutečnosti:

1. Nikdy se nezpovídalo tolik jako v posledních 150 letech.

2. V některých západních oblastech a farnostech praxe zpovědi v posledních 40 letech klesla o 100 %, takřka k nule.

Žijeme dnes ve světě, »který nemá ani řeč, již by vyslovil hříchy, ani místo a plnou moc, jak se jich zbavit, a navíc jedno i druhé, jak se zdá, vůbec nepostrádá.« (kardinál Meisner)

Ztráta Boha

Důvodem pro to není ztráta vědomí viny, nýbrž chybějící vědomí Boha. V nejhlubším smyslu je krize zpovědi krizí Boha! Kde není Bůh, tam není ani žádná vina! Vina není ani chorobná porucha chování, ani pouhý defekt. »Hřích« je teologický věcný obsah, který postihuje vztah lásky mezi Bohem a člověkem. Je možno ho pochopit jen jako jednostrannou výpověď vztahu člověka k Bohu: jako tragickou, svobodně zvolenou propast, kterou člověk vyhloubil mezi sebou a Bohem.

Premisou pro pochopení hříchu a viny je osoba milujícího Boha. Kde není milující osobně pojatý Bůh, tam není možný hřích ani obrácení!

Když někdo ve zpovědi vyznává »byl jsem velice přelétavý... kradl jsem... jel jsem rychle autem... zadržel jsem daň... byl jsem nestřídímý v jídle a pití...«, tak mluví nejdříve o formálních defektech nebo o provinění ve smyslu právním nebo morálním. Ale »hříchem« je tato vina teprve tehdy, když vyznávající může říct Bohu: »Miluji tě, Bože, z celého srdce a působí mi velkou bolest, že jsem tebe, nejvyšší dobro, podvedl...«

V dřívějších dobách, kdy byla ještě pravidlem hojnost zpovědí, vyznávalo mnoho křesťanů, aniž by si to uvědomovali, spíše defekty než hříchy. Tito věřící pak byli mezi prvními, kteří při nástupu trendu ústupu od zpovědi nechtěli již své chyby vyznávat knězi. Oni byli první, kdo se rozloučili s osobní zpovědí.

Ztráta Krista

Vytrácející se vědomí Boha uvádí do pohybu vývoj, jehož následky probíhají podle zákonů logiky: Kdo nezná hřích, ten již ani neví, kdo je to Ježíš Kristus. Pavel hlásá naléhavě Krista jako *ukřižovaného* (1 Kor 1,23), který podle čtvrtého zpěvu o Božím služebníkově (Iz 52,13–53,12) vzal na sebe ono znetvoření, aby učinil konec ďáblově činnosti (1 Jan 3,8). Vyslání Krista do našeho světa se jeví nikoliv jako triumfální, ale »katastrofální« (ve smyslu řeckého *katastróphé* = obrat) skrze utrpení a smrt.

Ježíš tedy nepřišel, aby jako dobrý člověk, divotvůrce, sociální revolucionář nebo životní filozof pobýval mezi lidmi (i když všim tím byl), nýbrž proto, aby za hříchy lidí trpěl a zemřel.

Tak vysvětluje anděl bezradnému Josefovi ve snu: *Ona* (Maria) porodí syna a dáš mu jméno

Ježíš, protože on vysvobodí svůj lid z hříchů (Mt 1,21).

A Ježíš říká sám o sobě: *Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, nýbrž aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé* (Mk 10,45).

Apoštol Jan potvrzuje ještě jednou tuto pravdu: *On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa* (1 Jan 2,2).

S Kristem přišlo na svět slovo, které do té doby bylo neslychané, i když po všechny časy bylo vytoužené: *Odpouštějí se ti hříchy*. V celém Starém zákoně nebylo toto slovo vysloveno. Oběti a očištné obřady, liturgie dne smíření, celá židovská zbožnost, to vše byl velký křik nevykoupeného člověka k nebi, prosba o odpouštějící slovo. To však teprve v Kristu vstoupilo mezi lidi. Protože jen Bůh může odpouštět hříchy, to věděl tehdy každý, proto je reakce věřících židů pochopitelná: *Kdo je tento člověk, že dokonce hříchy odpouští?* (Lk 7,49)

Toto slovo »odpouštějí se ti hříchy« trčí nyní pro mnoho lidí v prostoru bez vztahu a obsahu. Nemohou již přijmout Krista jako Božího Syna, nebo dokonce jako Vykupitele, v nejlepším případě v něm vidí lékaře nebo terapeuta, šamana nebo geniálního předchůdce Sigismunda Freuda. Hřích ztratil pro mnoho lidí svou hlubinnou dimenzi.

Ztráta Církve

Kdo nezná Boha, hřích a Krista, nemůže ani vědět, co je to »Církev«. Pavel popisuje úkol Církve v 2. listu Korintským: *Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem již nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smířte se s Bohem!* (2 Kor 5,19n)

Církev tedy stojí plně v poslání Krista, který nepřišel po-

P. Abel spolu s arcibiskupem Dybou

volat spravedlivé, nýbrž hříšníky (srov. Mt 9,13). Svátý farář Arský (†1859), v jehož životě nejdůležitějším kusem nábytku byla zpovědnice, zdůraznil tento úkol Církve obzvláště zřetelně.

V této souvislosti se naskytá otázka, která svátost je pro člověka důležitější, zda zpověď, nebo Eucharistie. Cyril Jeruzalémský († 386) nám na to odpovídá: »Současný život je dobou vyznání. Vyznej, co zlého jsi učinil slovy a skutky ve dne i v noci! Vyznej to v pravý čas! Očisti nádobu svého srdce, aby mohla přijmout bohatší milosti.« Tento slavný teolog starověku tím chce vyjádřit, že zde na zemi je místo očišťování a smířování, v nebi pak se slaví svatební hostina (spojení s Bohem).

Jan Pavel II. používá tuto myšlenku ve svém dopisu kněží k Zelenému čtvrtku 2001, když píše: »Svátost smíření stojí v logice Communio, které vyjadřuje smysl Církve.«

V našem dětství jsme se učili, že mše svatá je zpřítomnění Kristovy oběti na kříži. Nemohli bychom totéž říci přiléhavě i o svátosti smíření? Existuje mimo křest jiná svátost, která by člověka přiváděla autentičtěji do styku s Kristovým křížem v nejlustnějším jeho smyslu (vykoupení), než je svátost pokání?

Jan XXIII. se zpovídal dvakrát týdně ne proto, že by byl skrupulant, nýbrž proto, že znal toto bezprostřední setkání s tajemstvím vykoupení, totiž s křížem.

Kříž posvěcený jako symbol víry a naděje

Poutní místo záchranářů a pomocníků na místě teroristického útoku v New Yorku

Ocelový kříž, který byl nalezen v troskách věži World Trade Centres v New Yorku, byl nyní posvěcen jako symbol víry a naděje. Dva metry vysoký kříž spadl zcela nepoškozený z jedné z řítících se věží na vedlejší budovu. Frank Silecchia, jeden z pomocníků, našel v troskách po atentátu kříž, jak stojí vzprímený uprostřed chaosu. Silecchia se nemohl ubránit slzám a prohlásil: »Někdo může říct, že je to přirozená věc, ale pro mne je to Boží zásah.«

Četní záchranáři od té doby putují denně k tomu kříži a modlí se u něj. Objevují se zde krátké modlitby, jako: »Bože, zehnej našim padlým bratřím!« Ve středu 4. října byl tento kříž po krátké ceremonii za účasti mnoha záchranářů postaven na metrový kvádr, který byl předtím stupněm na chodníku. P. Brian Jordan se při tom modlil: »Bože, uchovej zář kříže na Ground Zero (místo atentátu). Je to symbol naší naděje, naší víry a naší útěchy.«

Bible v troskách

Při odklizení trosk Pentagonu ve Washingtonu našel udivený voják stolek, na kterém byla položena zcela neporušená otevřená kniha Pisma svatého. Voják prohlásil: »Já jsem nevěřící, ale pro to nemám jiného vysvětlení, než že se jedná o zázrak.«

Po teroristickém atentátu vzrůstá víra Američanů

Víra a náboženství získaly u občanů USA na významu. Vyplývá to z průzkumu Gallupova ústavu po teroristickém útoku. Na 64 % dotázaných uvádí, že náboženství sehrává významnou úlohu v jejich životě. Podobných statistických hodnot dosahovalo náboženství naposled v roce 1965. Tehdy to bylo 70 %. Na 47 % dotázaných udává, že v uplynulém týdnu navštívili bohoslužby. Tyto průzkumy se dělají systematicky již několik desítek let.

Podle -kath net-

své hříchy správně ukrýt, musíš se řádně vyzpovídat!«

Zjevení hříchu u tzv. posledního soudu nazýváme s oblibou: »blamáž konce časů«.

- »Schovávaná neodstraňuje, nýbrž zesiluje nejvlastnější příčinu hříchu - pýchu. Jak snadno přichází moderním bezbožníkům na rty slova: „Já se dokážu vyrovnat se svým svědomím, já si to vyřídím sám se sebou.“«

- Pro křesťana nezní tedy otázka týkající se zpovědi a odpuštění hříchů: »Odpustí mi Bůh ještě jednou?«, nýbrž: »Překonám svou samolibost a pýchu a představím se?« Právě to byla otázka marnotratného syna, když se rozhodl vrátit se domů.

- »Kdo svůj hřích přikrašluje nebo skrývá, neuznává povahu hříchu, pro který neexistuje vy-puštění, nýbrž pouze od-puštění. Z doby mého kněžského působení ve věznicích mi utkvěl v paměti zážitek s jedním „chřestovým vrahem“ (pojmenování z bulvárního listu). Tento muž se z nízkých pohnutek oženil s jednou starší, velmi bohatou vdovou, která byla závislá na alkoholu a tabletkách. Jeho »zločin« spočíval v tom, že s velikou úslužností opatroval své ženě věci, které od něho požadovala. Mezi jiným to byly léky s velmi vysokým obsahem bromu, které bylo možno dostat bez předpisu v každé lékárně.

Co může člověk dělat?

Dříve nám říkali, že pro zpočátku je nejdůležitější lítost. Proto jsme jako děti uvědoměle před každou zpovědí »vzbuzovali« lítost. Já bych dnes jako nejdůležitější část svátosti pokání označil odpuštění hříchů. To je vlastní cíl svátosti smíření.

Přesněji zváženo, části svaté zpovědi jsou Boží dar a nikoliv lidské počinání, tedy jsou ryzí milostí:

- »Zpytování svědomí a vyznání hříchů nejsou lidské dílo, nýbrž dílo Ducha svatého. V žalmu 139 se modlíme: *Zkoumej mě, Bože, a poznej mé srdce, zkoušej mě a poznej mé smýšlení!*«

- »Ani lítost člověk nemůže vytvořit, je to forma lásky. Ta je do našeho srdce vlita skrze Ducha svatého (srov. Řím 5,5). Lítost si nemůžeme poručit, člověk si ji však musí vyprosit.«

- »Konečně, odpuštění hříchů je jediné dílo Boží.«

Co tedy člověk může dělat? Nejdůležitější přínos, který může člověk (a jen on!) udělat, je, že se představí, tak jako pacient se před lékařem obnaží, aby mohl učinit diagnózu a léčit nemoc.

Když první člověk zhřešil, Bůh zavolal: *Adame, kde jsi?* (Gen 3,9) Adam se před Bohem schoval. Tímto aktem začala fatální hra na schovávanou, kterou člověk v průběhu staletí dovedl a zdokonalil až k pravému umění potlačování a ukonejšování. Moderní psychologie (a také psychoterapie!) mu k tomu dává vhodné prostředky.

Tato prastará schovávaná je stále dražší, i z národohospodářského hlediska:

- »Způsobuje obrovský nárůst klinických nákladů, které není možno ani uhradit. Protože většina psychických nemocí, které vyžadují dlouhé léčebné pobyty a terapeutická opatření, mají své kořeny v nevyčíslených problémech viny. Již zmíněný farář Arský byl obdivuhodně dobrý hlubinný psycholog. Jednou řekl: „Hříchy, které skrýváme, vyplují jednou opět na povrch. Chceš-li

ně. Brom má tu vlastnost, že se v lidském těle odbourává velmi zvolna. Při určité koncentraci dochází k nebezpečným projevům ochrnutí organismu. A právě to se stalo, když tato dáma jednoho dne při večeři pojedla chřest. Náhle jí selhal srdeční sval a ona zemřela.

Pro mě byl tento případ výstižným obrazem o působení hříchu: vina se neodbourává, nýbrž hromadí a ničí člověka zevnitř, až i tělesně onemocní. Žádný lékař a žádná nejzručnější terapie nemůže tohoto člověka vysvobodit z jeho strnutí v hříchu - to může jen Bůh.«

Postoj kajníka a nutkání ke zpovědi

Prastará otázka z počátku lidských dějin: *Adame, kde jsi?* byla v lidských dějinách definitivně zodpovězena, když Pilát ukázal na poníženého a pokořeného Ježíše a zvolal: *Ecce Homo!* Podívejte se, to je Adam!

Adriana Speyerová, moderní mystička († 1967), označuje za podstatný předpoklad pro odpuštění hříchu »průzračnost«. Myslí tím postoj, který má svůj základ již v trojjediném Bohu: Otec se zjevuje Synu, Syn se ukazuje Otci, Duch svatý je jasnost, která proudí mezi Otcem a Synem (srov. Mt 11,27; Jan 10,15).

Dorotej z Gazy (6. stol.) má pro neochotu vyzpovídat se výstižnou diagnózu: »Základ všeho zmatku je v tom, že nikdo se sám nechce obžalovat. Nesmíme se divit, když slyšíme od světců, že nemáme jiné cesty ke klidu.«

Každý člověk má ve svém nehlubším nitru nutkavou touhu po vyznání a odpuštění. Jan Pavel II. ji v jmenovaném listu nazývá »hlubinnou potřebou lidského ducha!«

O Janu Kryštofovi Blumhardovi, vynikajícím představiteli evangelického pietismu, vypravuje jeho životopisec případ s násilníkem Dorfrüpelem. Tehdy byl Blumhard evangelickým

Pokračování na str. 13

Daroval jsem své srdce Pánu Bohu

Hoteliér v Badenu u Vídně se snaží o posvěcení všedního dne

„Toni Krebs, nejsrdečnější hoteliér v Badenu“ – takový byl výsledek volby hostů v roce 1980.

Toni se narodil 30. dubna 1939. Jeho rodiče vedli hostinec. Toni, starší ze dvou synů, chtěl být optikem. Jednoho dne, bylo mu právě 14 let, jel ráno do odborné školy. Když se večer vrátil, otec byl mrtev.

Krátce předtím získal otec druhý dům, který chtěl přestavět na penzion. Jsou tu tedy najednou dva podniky, které spadly na krk vdově. A přitom dosud odpovídala pouze za kuchyni. Zaměstnanci ji škaředě podvádějí. Toni, ještě napolo dítě, se do věci vloží. A tak začíná spolupracovat.

Je to pro mládence těžká doba. Ráno v obchodě u optika a až do půl druhé v noci v hostinci s püllitry piva. Žádné volno na konci týdne a k tomu starosti s matkou, která se nedokáže vyrovnat s otcovou smrtí.

Toni byl v těch letech členem Mariánské legie a obrací se v tomto těžkém období vždy znovu o pomoc k Matce Boží. Ta doba ho velmi zocelila, vzpomíná nyní, dala mu vyzrát rychleji než jeho souvěkovcům. V 18 letech, když složil tovaryšskou zkoušku optika, vstupuje naplno do podniku svých rodičů a dává se do stavby.

R. 1959 jede na pouť do Mariazell a bydlí v Mariánském domově školských sester; vedou ho žákyně rodinné školy. Toni tu pozná Grétu, původem ze Schaltmingu. Krátce nato na pouti do Lurd prosí o svou budoucí ženu. A tu mu zcela mimoděk přišla na mysl Gréta.

Oba se zasnoubí. »V tom roce jsme si často psali. Jezdil jsem často do Mariazell. Když jsem ve Štýrsku navštívil její rodiče, nemohl jsem spát ve stejném domě jako moje snoubenka, nýbrž u sousedů. Byla

to tehdy jiná doba,« říká se smíchem, »ale bylo to tak velmi krásné.«

Jako tehdy v Lurdech zažíval v životě vždy znovu zřetelně Boží řízení.

R. 1961 slaví svatbu. Spolu s Toniho matkou vede mladý pár penzion Max a hospodu. Po několika letech matka onemocní rakovinou a umírá 1975 po dlouhém utrpení; je to doba, ve které našel cestu k hluboké víře.

Matčina smrt ho pohne k tomu, že začne navštěvovat Cursillo, kurs víry. Po návratu z kursu jde právě na zádušní mši za matku, když ho osloví nějaký muž: »Vrátil jste se právě z Cursillo, mohl bych s vámi mluvit?« Toni si na tuto situaci vzpomíná velice přesně: »Asi jsem mu neodpověděl právě laskavě: „Já nemohu, musím nutně pryč. Ale můžete jet se mnou do kostela.“ „Ne, to nechci, jedu právě do Vídně.“ Protože však jel opačným směrem, vydal jsem se za ním, abych ho upozornil na jeho omyl. Tu se ke mně otočil a zahleděl se na mě. A já jsem měl pocit, že se na mě dívá Ježíš a říká: „Tys mě poslal pryč.“«

Cítím ještě dnes, jak se ho to dotklo. »Pomyslel jsem si,« pokračoval, »musíš změnit svůj život. To nesmí platit pouze v obchodě. Tvoje práce musí být obrácena k lidem, musíš to dělat pro ně samy, ne proto, že ti zaplatí.«

Po smrti matky je dědictví rozděleno mezi bratry. Toni a Gréta přejímají penzion, který dále renovují. V těch letech se manželům narodí čtyři děti. 1967 získávají penzion Eden, který vedou dodnes. Dům je rok od roku krásnější a větší.

Když jeden host daroval rodině kopii Božského Srdce z dómu sv. Štěpána, umístil tento obraz do »prostoru ticha«, který byl po další přestavbě

zařazen v podkroví. Když se o tom dověděl kardinál Groer, že jistý hoteliér chce posvětit tento obraz, přijel osobně do Badenu. Krásná domácí slavnost se stala rámcem pro toto posvěcení.

R. 1980 byl pan Antonín Krebs zvolen za nejlaskavějšího hoteliéra v Badenu. Získal nejvíce hlasů a jako odměnu cestu letadlem do Říma. Trináctiletý syn jede spolu s ním. Protože hoch byl první večer unavený až k smrti, vydal se otec sám na procházku: »U Kapitolu jsem sestoupil k Tibeře a chtěl jsem jít podél řeky. Najednou mě přepadli dva muži. Chtěli peníze a pokoušeli se mi strhnout snubní prsten. Zlomili mi při tom prst. Ale prsten držel pevně. Pak mi sebrali hodinky, ale ty spadly do bláta a nebyly v šeru k nalezení. Když mi sebrali peněženku a zjistili, že je prázdná, připadlo mi to všechno téměř komické. To je naplnilo vztekem a jeden z nich mě udeřil těžkým klackem do hlavy.«

Mladíci zmizeli. Toni se vzpomíná, najde hodinky a jde dále. Najednou pocítí na těle nějakou vlhkost. Později se zjistilo, že do klacku byly zasazeny žiletky. V botách mu stojí krev. Kolem jedoucí taxi při pohledu na něho ujíždějí pryč. Konečně se ho ujme jeden student a dopraví ho do nemocnice. Byl to nejvyšší čas, protože hned nato ztrácí vědomí. Kdyby se byl u Tibery posadil, byl by tam vykrvácel, vysvětlují později lékaři. K tomu ještě jeden detail: K dovršení všeho badenský starosta příští den ohlásil, že radní Krebs byl v Římě zavražděn.

Co mě na tom nejvíce zaujalo, je skutečnost, že k celému tomuto zlému zážitku má Toni jen tu připomínku, že Pán Bůh nad ním držel svou ruku. A je to pravda. Pán Bůh chtěl Toni-

ho ještě použít jako příklad pro to, jak je možno vést hotel jako křesťanský dům.

Co je tedy na Edenu tak zvláštního? Rodina Krebsových se snaží, aby ve svých hostech viděla víc než obyčejné lidi a nabídla jim něco více než jen ubytování a stravu. Příkladem je domácí ranní rozhlas. Hosté si ho mohou zapnout o půl osmé ráno. Toni vypráví krátké anekdoty, tip na denní program, ale především také myšlenku k zamyšlení.

»Moje žena si někdy myslí, že bych neměl mluvit tak zbožně. Moji hosté to prý nemohou strávit. A přece: Často, když řeknu něco v tom směru, přijde někdo a řekne, že dnes to bylo obzvláště krásné. Dává to celému dni zvláštní nádech. Dnes jsem například vyprávěl, co řekl náš farář v kázání: V nebi panuje veliká radost nad všemi, kteří přicházejí zdaleka, aby se obrátili k Bohu. Ježíš ho vezme za ruku, vede ho k Otci a ten řekne: „Jak je to pěkné, že jsi zase tady!“ Snad to některé z hostů oslovilo.«

»Když dělám vysílání, modlím se mezitím, aby mě Duch svatý vedl. Prostě je vidět, že lidé mají v sobě velikánskou touhu. Mnozí ztratili představu, že Bůh je láskyplný Otec.« Při ranním vysílání, ale i při srdečných rozhovorech, když má dojem, že u některého hosta něco není v pořádku, pozve ho k sobě nahoru. Při skleničce vína na verandě se už odehrálo mnoho dobrých a užitečných rozhovorů. Toni je tu pak zcela pro hosty, protože je to Bůh, kdo mu je svěřil.

O filozofii svého domu napsal Toni v roce 1999 ve svých novinách pro hosty: »Filozofie domu Eden odpovídá prastaré tradici křesťanského pohostinství: „Všechno ať je uděláno z lásky k Bohu a z lásky k lidem. Právo hosta je z křesťanského hlediska svaté, a proto je také uzdravující. Takřka všechny obtíže dnešního člověka (stres, vnitřní nepokoj, deprese, osamělost, mnoho úzkostí) mají příčinu v nedostatku lásky vůči Stvořiteli a jeho tvorbě. Host není pro nás jen pánem, ale také bližním...“ Proto je v Edenu, při všech osobních slabostech a pochybeních, atmosféra pokoje a důvěry, často i uzdravení. Každý může zůstat sám pro sebe, a přece se vytváří přátelské, nevynucené společenství hostů.«

Velký počet skalních hostů dokazuje, že to nejsou prázdná slova. Víím, že to myslí vážně, když říká: »Vlastní smysl toho, proč pracuji, je ten, že chci lidi konfrontovat s hlubokými otázkami po smyslu života. Že teď máme v domě i kapli, je jistě velká pomoc. Myšlenka udělat z prostoru ticha kapli vznikla před třemi lety po návštěvě v hospici na Sonntagbergu, kde mají kapli.« Než ovšem dostali z ordinariátu povolení, bylo třeba překonat několik překážek.

Ale teď tady mají ten překrásný prostor. Byli jsme tam s manželem na jedné mši svaté. Sešlo se obdivuhodně mnoho lidí. Farář byl zjevně potěšen velkým počtem účastníků, kteří přišli ve všední den o dovolené, aby se účastnili mše svaté. Děkoval ve velmi osobně pojatém kázání, které na nás hluboce zapůsobilo a zase nám trochu přiblížilo Pána Boha.

Kaple se stala středem domu, i když je nenápadně umístěna v nejvyšším poschodí a nijak se nevnucuje. Bydlet ve stejném domě jako Pán na mě při posledním pobytu v Edenu velice zapůsobilo. I pro rodinu Krebsových je to každodenní nová

výzva, ale i místo, kam je možno zajít pro posilu a útěchu.

Jedno však ví Toni také velice dobře: že bez úplného nasazení jeho Gréty, která mu již celá desetiletí stojí věrně po boku a hosty nejen okouzluje zdravými dobrotami, které jim oslazují pobyt v Edenu, nebylo to všechno toto možné. Především za její vytrvalost v těžkých dobách je velice vděčný.

Takové období bylo před jedenácti lety. Toni přechodil chřipku a jako následek dostal zánět srdeční chlopně. Potřeboval umělou chlopeň, tehdy to ještě nebyla běžná operace. Měl jen 60% vyhlídku na přežití. Můj muž i já jsme byli hluboce dojati jeho důvěrou v Boha. Ve svých novinách ujišťoval: Všechno bude zase v pořádku.

Zvláště obtížná byla situace tehdy, když jeho syn Bernard chtěl opustit otcovský dům a stát se knězem. Když otec onemocněl, nejdříve svůj plán odložil. Ale když Toni přestál operaci a po několika měsících se jeho stav opět stabilizoval, rozhodl se vstoupit do Legio Christi. Rodiče respektovali jeho rozhodnutí, ale byla to pro ně těžká chvíle. Po několika letech pečlivého zkoumání svého povolání se Bernard vrátil zpět domů.

Tehdy udělal Toni při exerciciích náboženskou zkušenost: Mluvílo se tam o posvěcení skrze práci ve všední den. »To mi udělalo dobře, že nás práce činí svatými, když ji děláme ve správném duchu. Pro lidi jako jsme my, kteří jsou nasazení den co den, je toto poselství o našem posvěcení velice důležité. My se nemůžeme účastnit farních aktivit, protože právě v sobotu a v neděli máme nejvíce práce.«

Jeho srdce pracovalo mnoho let bez závad, ale teď už má opět velké problémy: »Letos jsem byl tři dni v nemocnici na důkladném vyšetření. Výsledek: Mám se těšit myšlenkou na dárce srdce. Úplný šok: trans-

plantace srdce! A k tomu: šetřit se, šetřit, šetřit.«

Nevěřím svým ušima, když mi vypráví, jak na to reagoval: Ještě v nemocnici se rozhodl – vykoná pouť. Lékaři myslí, že se zbláznil.

Ale trvá na tom. S Grétou a dcerou Barborou chce jet do La Salette, Paray-le-Monial a do Arsu. A pouť se uskuteční. Polovinu času tráví nicméně vždy na lůžku, aby námaha byla co nejmenší.

Při této pouti se mu nejedná o jeho zdraví, ale o to, aby Bůh v jeho hotelu všechno vedl dále k dobrému. V Paray-le-Monial svěřuje například celý podnik a všechno financování Srdci Ježíšovu a v Arsu prosí o duchovní vedení pro svůj dům. V těch dnech se u něho probudí touha slavit měsíční mše v penzionu vždy na první pátek v měsíci. Nechce ovšem přetíženého pana faráře o to prosit. Přenechává to Pánu.

Prosí Pána o jasné znamení. Když Bernard s vyznamenáním ukončí studium filozofie, pokládá to Toni za znamení. Ale pravé znamení přijde při domácí mši. Pan farář se ho ptá, zda by mohl měsíční mše sloužit vždy o prvním pátku v měsíci. »Od té doby se mi vede opět dobře.« Každý den chodí v šest na mši svatou připraven přijmout to, co mu Pán pošle. Těžkostí se snaží obětovat jemu.

»Po své krizi jsem nedělal ranní vysílání. Myslel jsem, že by toho bylo na mě příliš. Lidé přicházeli a ptali se: „Vysílání už nebude? Bylo to tak pěkné. Celý rok jsem se na to těšil. Vždycky tak těžko vstávám, ale to, co říkáte, mi pomáhá.“ A tak jsem zase začal. Tuhle mi jeden manželský pár (muž je velmi těžce nemocen) děkoval za ranní vysílání. Řekl jsem jim, že si nedám vsadit nové srdce. Dnes se všechno sází na náhradní díly. Nakonec už nebudeme tím, čím jsme. Jak staří bychom vlastně chtěli být?

Na to mi muž odpověděl: „Člověk by chtěl žít tak dlouho, jak je to možné.“ Ale kdo to určuje? Co když mě na ulici přejede auto? Já vůbec nemusím umřít na svou srdeční chorobu! Může se stát cokoliv jiného. Jsem sice trochu omezen, ale s tím se dá žít. S mým vlastním srdcem. Daroval jsem své srdce milému Pánu Bohu, teď bych si měl vzít jiné srdce od člověka, který musel zemřít v mladém věku!?

A nakonec se neví, jestli dárce byl skutečně mrtev, když mu ve stavu mozkové smrti odňali srdce. Jednou život tak jako tak skončí. Miluji život, ale mám víru, a tak si často myslím: Jak to bude krásné, až budu u Boha; žádná nouze, žádné peníze, žádná zášť, žádné intriky, žádné hádky. Jistě, byly v mém životě situace, kdy jsem byl opravdu šťastný. Ale musí být něco mnohem více: soulad s Bohem. Proč bych se měl tak vehementně vzpěčovat smrti? Vlastně se smrti nebojím.« Přímou závidě-níhodný postoj! Jsem ráda, že jsem tato slova slyšela.

»Nyní by měl dbát více klidu,« starostlivě ujišťuje jeho srdeční specialista, kterého jsem v Edenu poznala. A tak vedení penzionu předal Toni synu Bernardovi, který se při mnoha aktivitách věnuje hostům a provází je při jejich pobytu.

Když se hosté večer sesednou a rádi by si popovídali s domácími pány, zůstává Toni sedět mezi nimi. Ví, že Bernard sám má mnoho práce a alespoň takto s ním spolupracuje.

»Byli jsme na mnoha místech ve světě,« napsal jeden švýcarský pár do knihy hostů, »ale málokdy jsme byli přijati s takovou laskavostí. Dni v hotelu – penzionu Eden uchovávané ve vděčné paměti.« Penzion nemá název Eden podle nich náhodou. I my jsme se zde cítili velmi dobře.

Z „*Vision 2000*“ - 5/2001
přeložil Iš-

Smrt mého manžela

List z deníku jedné mexické matky

Dne 17. září pět minut před 17. hodinou mi Pán vzal zpět k sobě mého manžela, kterého mi dal zde na zemi na šestnáct let, deset měsíců a devět dní. Pán mi ho dal, Pán mi ho vzal, buď pochváleno jeho svaté jméno. Hrozná bodavá bolest v nitru, kterou jsem pocítila v noci 11. září, dala mi předem pocítit, aniž jsem to chtěla pochopit, že Pán bude ode mne žádat oběť života mého manžela, pro kterou moje duše byla připravena, ale srdce mého těla ji odmítalo a bránilo se. Během této strašné

Andělé odnášejí duši zemřelého do nebe, obraz z 12. stol.

vnitřní bolesti jsem poklekla a obětovala jsem sebe samu Boží vůli a cítila jsem, jak ve mně stále více roste celá šíře oběti.

Kolik bojů, jaké strádání, kolik utrpení. Tato dýka pronikala mou duši bez lítosti, bez jakékoliv útěchy. Onou obětí mi Pán představil kalich a dal mi ho vypít kapku po kapce až do dna. Během těchto dnů jsem chodila před svatostánek, abych zde získala podporu a sílu. Kdyby mě On nepodpíral, moje slabost by se zhroutila! Viděla jsem, konstatovala okamžik za okamžikem, jak se život mého manžela ztrácí. Jaký to byl vzor muže, otce! Jak spravedlivý člověk to byl! Jaká něžnost, jaká pozornost v jeho vztazích ke mně, tak ohleduplný ve všem svém počínání, tak křesťanský ve svých myšlenkách, tak počestný, tak dokonalý ve svých činech! Můj Bože! Moje srdce bylo raněno bolestí a také výčitkami, že jsem mu nepsvětila tajemství své duše. Čím více jsem viděla, že se blíží odloučení, nabývala něžnost mého srdce k němu stále pozoruhodnějších rozměrů. Cítila jsem, že nemám ani hlavu, ani víru, ani rozum, nýbrž jen srdce. Prožívala jsem hrůzu duchovního života... Jaké to byly dni!.. Jaké hodiny!.. Jaké noci!..

Milosti Boží, čeho ty nejsi schopna! Je jisté, že během těchto dnů jsem se nemohla modlit jinak než: »Buď vůle tvá jako v nebi,

tak i na zemi!« Ale od těch okamžiků jsem cítila sílu Ducha svatého, abych přijala s klidem krutou ránu, která měla zranit přímo mé srdce a vzít mým dětem jejich otce.

Postarala jsem se, aby se mohl vyzpovídat a přijmout svaté viaticum... Recitovala jsem opakovaně modlitby za umírající, které doporučují duši Bohu. Povzbuzovala jsem ho, jak jsem jen mohla, až do okamžiku jeho smrti střelnými modlitbami i úkony lítosti, lásky, víry a naděje, abych mu dodala síly a odvahy. Tak plynuly hodiny až do chvíle, kdy vydechl naposled, zatímco mé srdce trpělo s ním jeho strašnou agónií... Ale ne, nebyla jsem sama, kdo trpěl, Bůh byl se mnou, aby mě podpíral.

Po pomazání nemocných jsem ho žádala, aby nám dal své poslední rady a poželnal každé ze svých osmi dětí a nakonec jsem ho požádala o požehnání pro mne a vzájemně jsme si všechno odpustili.

Moji synové, ti čtyři nejstarší, stáli u jeho lůžka a viděli, jak umírá. V tom okamžiku, tak slavnostním, jsem přikázala, aby mlčeli, a dva kněží mu dali rozhrěšení. Pak jsem se modlila modlitbu za zemřelé. Můj Bože, co cítilo mé srdce!... Ty jediný to víš. Padla jsem ihned na kolena a učinila jsem Bohu z celého srdce slib ustavičné čistoty.

AKLAMACE NA ZÁVĚR ADORACE PO SVÁTOSTNÉM POŽEHNÁNÍ

Bůh budiž veleben.

Velebno budiž jeho svaté jméno.

**Veleben budiž Ježíš Kristus,
pravý Bůh a pravý člověk.**

Velebno budiž jméno Ježíšovo.

Velebno budiž jeho Nejsvětější Srdce.

**Velebena budiž jeho
nejdrahocennější Krev.**

**Veleben budiž Ježíš v Nejsvětější
Svatosti oltární.**

Veleben budiž Utěšitel, Duch svatý.

**Velebena budiž velká Matka Boží,
nejsvětější Panna Maria.**

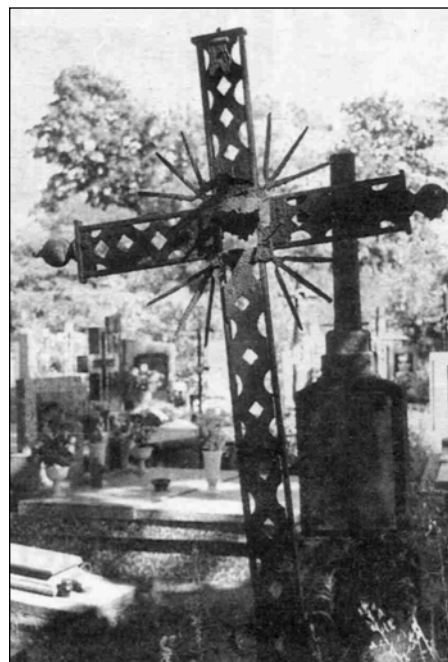
**Velebno budiž její svaté
a neposkvrněné početí.**

Velebno budiž její slavné nanebevzetí.

**Velebno budiž jméno Panny
a Matky Marie.**

**Veleben budiž svatý Josef,
její nejčistší snoubenec.**

**Veleben budiž Bůh ve svých andělech
a svých svatých.**

Když vydechl, jeho děti přistupovaly k němu a já jsem je požádala před mrtvolou jejich otce, aby slibili, že budou dobří, že budou napodobovat jeho ctnosti, aby si zasloužili dobrou smrt. Pak jsme s mým prvorozeným synem uložili do rakve toho, který byl mým životním druhem...

Ó noci samoty, bolesti a utrpení!..

Návštěva na hřbitově

Jak bolestný to byl den pro mé srdce, srdce manželky a matky, v den svátku mého manžela. Opanovala jsem svou přirozenost a šla jsem k jeho hrobu se svými dětmi, abych zde strávila ráno blízko jeho ostatků, modlila se a plakala. ... Vzpomněla jsem si na slzy, která Pán proléval u Lazarova hrobu... Jaká skutečnost, můj Bože, jaký námět pro rozjímání! Jak vážná a strašná záležitost je smrt! Zde se váží čas i věčnost, dobro i zlo, všechno, co pomíjí a je tak malicherné před tváří skutečnosti a věčnosti. Můj Bože! Co jsem se tu nauvažovala, natrpěla a co jsem pochopila! Země, která přikrývá to, co jsem tolik milovala, je ještě vlhká a čerstvá. Slzy moje a mých dětí zavlazily tuto zemi, ze které jsme všichni vzešli a do které se vrátíme. Do mé obrazotvornosti se vrátily představy v rychlém sledu: bolesti, radosti, sny. V jednom okamžiku bylo všechno zmařeno jako dým, dechem smrti!

Jak pomíjivý je život! Jak křehká je naše existence! Jak blízké jsou si přítomnost a minulost! Co uděláme, jestliže tento čas nestrávíme jedině pro Boha?

*Z knihy: Conchita Armida
Duchovní deník matky rodiny*

Život svatého Františka (25)

V létě 1225 se František odebral na horu La Verna. Chtěl se připravit čtyřicetidenním postem na svátek sv. Michaela archanděla.

Stalo se zamilovaným obyčejem vyhledávat pro modlitbu a pokání osamělá místa. František poznal, že všechno apoštolské působení zůstává bez užítku, není-li ustavičně doprovázeno modlitbou a vnitřním životem.

Tak existuje mnoho takových samot pro modlitbu, které Bůh posvětil při milostiplných setkáních se sv. Františkem. Jména některých z nich jsou dodnes obecně známá a stala se oblíbeným cílem františkánských přátel z celého světa: vězení v Assisi, ostrov v Trasimenském jezeře, Fonte Colombo, Greccio, Cetona, Belvedere, Le Celle di Cortona, Monte Casale a další.

I hora La Verna patřila k těmto místům. Pro zázrak, který se tam stal, má proti ostatním obzvláštní význam.

La Verna je divoká hora. Zvedá se mezi úrodným údolím Casentino a drsnými vrcholky Apennin. Vrchol je ze tří čtvrtin převislou skálou a podobá se pevnosti. Je porostlý jedlemi, buky a jasany. Ty ale tady v této výši ustavičně bojují s větrem a počasím.

Dějiny zahalily tento vrcholek do tajemného nimbu. Mohutné skály rozpolcené velkou průrvou vytvářejí hlubokou rokli. Cítíme tu maně vzpomínku na zemětřesení při Kristově smrti, kdy, jak víme, skály pukaly.

Jak již bylo řečeno, bratři postavili na této hoře pro Františka chatrč. Mezitím přibýly další chýše, protože přibývalo bratří, kteří toužili po samotě.

Na této hoře nyní František pobýval. Byl právě svátek Povýšení svatého Kříže a světec žil ještě v rozjímání o Kristově kříži. V důsledku rozličných nemocí trpěl velkými bolestmi. Přesto si přál trpět ještě více, aby byl podobnější Kristu.

»Pane Ježíši, prosím tě, osvobod' mě horoucí a sladkou silou své lásky ode všeho pozemského. Dej mi zemřít z lásky k tvé lásce, tak jak ty jsi ráčil zemřít z lásky k mé lásce!«

Přemíra lásky nachází občas tělesný vřaz v prolití krve. František chtěl za každou cenu vydat svědectví krve. Ale lidské ruce mu nedopřály vydat toto svědectví. Nyní o to ustavičně prosil Boha.

Nadpřirozené světlo překrylo náhle šero ranních červánků. František spatřil

ve vytržení v bílém věnci paprsků člověka přibitého na kříži. Dvě křídla objímala hlavu, dvě byla roztažena jako k letu a dvě byla složena a přikrývala dolní část těla.

Při pohledu na tento zázrak prožíval světec současně dva hluboké pocity, nevýslovnou blaženost a palčivou bolest, která provrtávala údy.

Takovou míru současně blaženosti a bolesti mohl snést jen s Boží milostí. Ta přišla jeho lidské slabosti na pomoc.

Po tomto vidění František krvácel. Nesl hluboké rány na ruku a na nohu, jako by byl právě přibit na kříž. Shora vykazovaly rány výrůstky masa v podobě hlavy hřebu a zespodu tvořily tyto výrůstky podobu dlouhých hrotů hřebů.

Na hrudi byla otevřená rána s rudě zabarvenými okraji. Ustavičně z ní vytékala krev a vsakovala do jeho oděvu.

Divokou La Vernu ozařovalo mírné podzimní slunce. Nad údolím Casentino s jeho bohatstvím hroznů a mnohého jiného ovoce ležel hustý závoj. Horký dech léta vystřídalo drahocenné podzimní období, ve kterém zrají Boží plody.

Bylo to jako obraz světcova života. Žár lásky jeho srdce přešel nyní do mučednictví kříže. Pět ran jeho těla bylo jako zářící rubíny.

»PÍSEŇ O SLUNCI«

Velké přikázání lásky je dvojřádkové: Budeš milovat svého Boha ...a bližního jako sám sebe!

Stigmatizace na La Verně zjevila, jak hluboké kořeny zapustilo toto Velké Boží přikázání v životě světce. Od této chvíle byla celá jeho bytost, tělo a duše nezadržitelně na cestě za věčnou láskou. Dva roky života, které mu byly ještě darovány, nám připadají jako pomalé sebevykrvácení z lásky.

Stále více bylo jeho tělo stravováno, trápeno nemocemi, ale i vnitřním žarem.

Už nemohl chodit. Ale nedopřával si klidu. »Navštěvoval čtyři i pět míst každý den,« píše Celano o této době. Zdálo se, že se sestupujícím koncem života rostla nejen jeho láska k Bohu, nýbrž také láska k lidem. Aby mohl František putovat od místa k místu, dali mu lidé k dispozici zvíře. Svatý Bonaventura poznamenává, že jeho láska k lidem byla tak velká, »že chtěl nyní opět sloužit malomocným jako na začátku svého obrácení«.

Ale k tomu mu síly jeho těla již nesloužily. I když jeho duše byla naplněna jástem,

jeho tělo se pomalu ztrácelo v mukách umírání.

Bratr Eliáš využíval všech sil své autority jako vikář, aby přiměl světce k odpočinku. Příliš velké břemeno leželo nyní na otcově životě.

Dohodou s biskupem z Assisi se podařilo poněkud ulehčit osud světce. Byl umístěn v pokoji biskupského paláce. Tam mohl najít lepší péči a ochranu před chladem.

Dojemná je péče, kterou bratři zahrnují svého otce. Aby mu dali větší pocit chudoby a prostoty a současně možnost lepšího soustředění, postavili z hadrů uprostřed místnosti jakousi chudičkou celu. Tam se mohl otec modlit a nalézt trochu klidu, když bolesti a nemoc někdy trochu polevily. Protože i zraková choroba byla stále horší, působilo mu denní světlo stále větší bolesti. Bratři všli do jeho kapuce kus vlněné látky, aby oči byly zacloněné. Šeré temno mu dělalo dobře.

Bratři se starostlivou láskou prosili znovu a znovu světce, aby šetřil své síly a něco pojedl. Ale příjem potravy znamenal pro Františka spíše ještě větší bolesti, protože jeho žaludek ji nesnášel. Když bratři znovu jednou prosili, řekl František: »Moji synové, já nemám k jídlu vůbec chuť. Jestliže se najde kousek ryby, která se jmenuje squalo, pokusím se.«

Ale jak opatřit nyní v zimě s jejími bouřemi a vánicemi takovou rybu?

Ale jednou se Bůh zázračným způsobem postaral o toho, který do něho vkládal všechnu svou důvěru. Sotva František vyslovil své přání, »přišel jeden muž s košíkem a v něm tři velké ryby požadovaného druhu. Byly už dokonce upravené. K tomu přinesl trochu račí paštiky.«

Františka dojala tato péče Boží Prozřetelnosti k slzám.

(Pokračování příště)

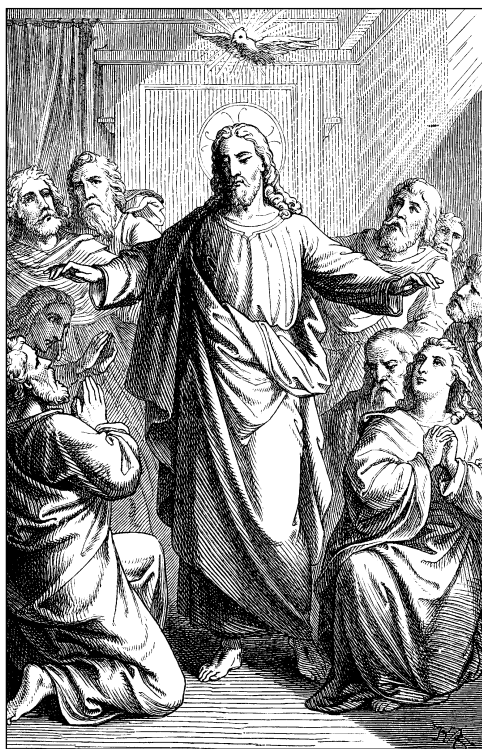
Život Kristův (49)

XLIX. Christologické definice koncilů a dnešní víra církve

1) Díky shrnutí christologie ekumenických koncilů patristické doby v posledních katechezích jsme si mohli uvědomit, jak velkého intelektuálního úsilí bylo třeba k tomu, aby lidská mysl hlouběji pronikla do tajemství Bohočlověka, aby zde nahlížela dvě přirozenosti a jejich dokonalou jednotu v osobě Slova, aby jasně vnímala vlastnosti a charakteristiky lidské přirozenosti a její podřízenost jedinému božskému „Já“ vtělené osoby Slova i harmonický soulad s ním. K vyjádření tohoto hlubšího proniknutí do tajemství použili koncilní otcové tehdy běžnou terminologii, která byla přirozeným výrazem obecného způsobu poznání a uvažování a časově předcházela tomu, jak později terminologii upřesnily a definovaly jednotlivé filozofické a teologické školy. Bádání a reflexe spolu s pokusy o zdokonalení vyjadřovacích prostředků charakterizovaly úsilí církevních otců i snahu teologů a pastýřů v dalších staletích církevních dějin, a tak christologická terminologie doznávala upřesňování a byla stále prohlubována, což se týká zejména pojmu osoba. Tato upřesnění měla nevyčísitelnou hodnotu rovněž pro pokrok lidského myšlení obecně. Ovšem aplikace uvedených pojmů na zjevenou pravdu a na její vyjadřování nebyla podmíněna jednotlivými autory či specifickými školami, protože vyplývala z toho, co nabízel běžná mluva učených i prostých lidí každé doby, jak to vyplývá z analýzy koncilních definic.

2) Je pochopitelné, že v úsilí o příhodné vyjádření údajů zje-

vení, které by odpovídalo dnešní situaci a novým filozofickým a vědeckým trendům, někteří lidé zakoušeli jistý druh obtíží, když měli přijmout a používat starou terminologii, zejména se to týká rozlišení mezi osobou a přirozeností, které je základním pilířem tradiční christologie stejně jako trinitární teologie. Zejména ti, kdo se chtěli inspirovat rozličnými moderními školami, které kladou důraz na filozofii řeči a na hermeneutiku, jež závisejí na relativismu, subjektivismu, existencialismu, strukturalismu, atd., došli k tomu, že nebrali s patřičnou vážou, nebo

dokonce odmítali tradiční pojmy a termíny jako cosi zavánějícího scholasticismem, formalismem, statickým a nehistorickým způsobem myšlení, a proto je považovali za nevhodné k tomu, aby se jejich prostřednictvím dnešnímu člověku sdělovalo tajemství živého Krista.

3) Ale k čemu došlo potom? Nejprve se někteří stali vězni nové formy scholasticismu, který je

vázán na pojmy a terminologii, jež jsou spjaté s novými proudy filozofického a vědeckého myšlení, přičemž se dostatečně nestarali o opravdovou konfrontaci svého způsobu uvažování a vyjadřování s výrazovými formami vlastními obecnému způsobu myšlení a vyjadřování, tedy s univerzálním způsobem myšlení, jenž zůstává dodnes čímsi neopomenutelným, pokud chceme v oblasti života a myšlení komunikovat jedni s druhými. Dále došlo k tomu, co se dalo snadno předvídat, totiž že od terminologických otázek se přešlo k relativizaci nicejského a chalcedonského dogmatu, která byla interpretována jako čistě dobově podmíněné způsoby výkladu, jež jsou dnes čímsi překonaným a čím si, co nelze současnému člověku předkládat. Tento postup byl a je velmi riskantní, protože může vést k výsledkům, jež jsou jenom velmi obtížně slčitelné s údaji zjevení.

4) V nové terminologii se došlo až k tomu, že se hovořilo o „lidské osobě“ Ježíše Krista, a to na základě fenomenologické koncepce osobnosti, která je dána souhrnem vyjádření vlastního vědomí a vlastní svobody, přičemž se opomíjel ontologický subjekt, který je základem všech těchto fenomenologických záležitostí. Jindy docházelo k tomu, že božská osoba Kristova se redukovala pouze na Ježíšovo sebevědomí ohledně toho „božského“, které je v něm, aniž by se přitom bralo v potaz ono božské a transcendentální „Já“, které je preexistující vzhledem k Ježíšovu lidství. Všechny tyto uvedené koncepce, které se promítají rovněž do pojmů mariánského dogmatu a zejména do pojmů Mariina Božího mateřství, jež je velmi úzce spjato s christologickým dogma-

tem, tak tedy všechny uvedené koncepce mají jako společného jmenovatele negaci rozlišování mezi osobou a přirozeností, kterou naproti tomu zmíněné koncily převzaly z obecné terminologie a teologicky propracovaly jako interpretační klíč pro pochopení Kristova tajemství.

5) Tyto skutečnosti, na něž jsme souhrnně poukázali, nám dovolují chápat delikátnost problematiky používání nové terminologie jak v oblasti teologie, tak v oblasti katecheze, a to zejména tehdy, když na počátku stojí předsudky vůči staré koncilní terminologii (ta bývá označována jako helénistická) a její následně zavrhování, přičemž vše končí tím, že se všechno podřizuje v jistém slova smyslu absolutizovaným, novým dobově podmíněným a módním kategoriím a termínům. Ve jménu této nové terminologie se pak vysloveně manipuluje dokonce se samotnou podstatou zjevené pravdy. To jistě neznamená, že by nebylo možno pokračovat v bádání ohledně vtěleného Slova a že by nebylo možné hledat stále vhodnější způsoby, jak vykládat christologickou nauku podle norem a podle ducha II. vatikánského koncilu, který spolu s Janem XXIII. jasně podtrhl, že „něco jiného je sám poklad víry neboli pravdy víry, a něco jiného je způsob, jímž jsou vyjadřovány, i když ovšem smysl a význam zůstává tentýž“ (GS 22; srov. JAN XXIII., *Discorso di apertura del Concilio*, 11. 10. 1962; in AAS 54 (1962) 792).

K mentalitě moderního člověka formovaného v souladu s kritérii a metodami vědeckého poznávání je třeba se přibližovat tak, že budeme brát v potaz jeho zaměření ke kritickému zkoumání v různých oblastech vědění, ale rovněž tak jeho hluboké tíhnutí k tomu, co ho přesahuje, k tomu, co kvalitativně překračuje jakékoli meze toho, co lze zakoušet a změřit. Je třeba brát rovněž vážně to, jak často tento člověk projevuje svoji

potřebu moudrosti, která by byla mnohem přitažlivější a lidsky bohatší než pouhé suché vědecké poznání. Tak se ukazuje, že tato mentalita rozhodně není zcela uzavřená našemu mluvení o „nejvyšších důvodech“ života a o jejich zakotvení v Bohu.

Na tomto základě je rovněž možné naše smysluplné mluvení o Kristu evangelii a dějin, které bude formulováno v hlubokém vědomí tajemství. Naše mluvení o těchto nevýslovných tajemstvích bude sice ve srovnání s nimi jakýmsi pouhým „žvatláním“, nicméně nebude bez jasných pojmů, které byly vypracovány za pomoci Ducha svatého na velkých koncilech a v myslích církevních otců. Tyto pojmy a tuto terminologii nám předává matka církev.

6) Christologická katecheze musí být věrná tomuto zjevenímu a církvi předávanému pokladu. Musí studovat a představovat postavu, učení a dílo Ježíše Krista obsažené v evangelích. Tak bude moci velmi dobře ukazovat na pravdy o věčné preexistenci Slova, o tajemství jeho kenozé (srov. Flp 2,7), o jeho předurčení a povýšení, jež je pravým cílem veškeré ekonomie spásy a jež v sobě zahrnuje spolu s Kristem člověkem rovněž celé lidstvo a v jistém slova smyslu rovněž veškeré stvoření. Taková katecheze musí představovat celou pravdu o Kristu jako Synu Božím a Slovu ve výšinách vnitrotrinitárního života Božího (to je další základ křesťanského dogmatu), o jeho vtělení kvůli naší spásy, díky níž se naplňuje maximální možné sjednocení mezi Stvořitelem a tvorem v člověku. Tato katecheze nesmí ztrácet ze zřetele rovněž pravdu o Kristu, který je opravdu člověkem a jehož lidství plně přísluší božské osobě Slova, o jednotě mezi jeho lidstvím a jeho božstvím, o jeho mesiášském poslání, jež mu přísluší jakožto člověku.

Tak se bude moci projevit pravda, podle níž je Ježíš z Nazareta ve své lidské zkušenosti

a ve svém niterném vědomí tou nejnplnější realizací osobnosti, a to i vzhledem k hodnotě sebevědomí, které je základem a bytostným ústředím jeho vnitřní i vnější aktivity. To vše se ale realizuje v oblasti nekonečně vznešenější než jen v pouhém lidství, totiž v oblasti božské osoby jediného Syna. Právě tak se projeví pravda o Kristu, který patří k našim lidským dějinám jako jedinečná událost (narozený z ženy, narozený pod zákonem – srov. Gal 4,4), který však v sobě uskutečňuje univerzální hodnotu lidství, jak ji zamýšlí Bůh ve svém věčném úradku. Kristus je tak pravou a totální realizací věčného záměru, jež se projevuje ve smlouvě a v Království – Boha a člověka – a kterou poznáváme z proroctví a z biblických dějin. Projeví se tak zároveň pravda o Kristu jako věčném Slovu, světle a původu všech věcí (srov. Jan 1,4.9 n.), jež se vtělilo a zpřítomňuje se uprostřed lidí, uprostřed stvořených věcí, v srdci dějin lidstva, aby bylo – podle Božího záměru – ontologickou hlavou celého universa, Vykupitelem a Spasitelem všech lidí, Obnovitelem, který rekapituluje všechno, co je na nebi i na zemi (srov. Ef 1,10).

7) Vzdálení od pokušení jakékoli formy monismu jak materialistického, tak panlogického, můžeme rozvíjet novou reflexi o tomto tajemství Boha, který přijímá lidství, aby ho se sebou sjednotil, aby ho spasil, oslavil a zahrnul ho svou vlastní věčnou slávou. To vše neztrácí nic ze své velkoleposti a nádhery, jakou se christologická reflexe církve zaskvěla na velkých koncilech starověku. To vše musí být vysvětlováno a obohacováno o nová teologická, filozofická a umělecká vyjádření (srov. Gaudium et spes, 62). Díky tomu všemu smí lidský duch stále hlouběji pronikat do nekonečně propastných tajů Božího zjevení.

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

ZNOVUZROZENÍ VÍRY PŘEDPOKLÁDÁ OBRÁCENÍ – pokračování ze str. 7

farářem v jedné malé obci ve Schwarzwald. Jednoho večera někdo zaklepal na jeho dveře. Farář otevřel a zůstal stát celý zkoprnělý: před ním stál pověstný Dorfrüpel, který vymetl všechny putyky, ale nikdy se neobjevil v kostele. Tento muž byl známý jako násilník, rváč a pijan. Nyní stojí před Blumhardem s planoucíma očima: »Pane faráři, musím s vámi nutně mluvit.« Blumhard ihned poznal, že tento muž to myslí smrtelně vážně. »Poďte dovnitř!« Dorfrüpel: »Pane faráři, mě trápí hříchy celého mého života; já už tak dál nemohu žít; prosím, vyslechněte mě!« A začal vyprávět ohavné činy celého svého života. Rozhovor trval déle než jednu hodinu. Nakonec se farář pomodlil s kajícím hříšníkem a propustil zjevně uklidněného muže. Příští večer opět někdo klepe na dveře. Blumhard otevírá. Opět tu stojí před ním Dorfrüpel: »Pane faráři, já stále nemám vůbec klid. Mohu s vámi mluvit ještě jednou?« A ještě jednou vyznává celý svůj hříšný život. Farář se s ním opět pomodlí a požehná mu. Muž jde potěšen domů. Ale další večer znovu klepe na farní dveře. Farář otevře: Opět tu stojí před ním Dorfrüpel. Jeho ztrápená tvář prozrazuje jeho velkou vnitřní nouzi: »Pane faráři, jestli mi dnes nedáte jistotu, že moje hříchy jsou odpuštěny, nemohu dál žít.« Blumhard se ocitne na rozpacích. Jako evangelický farář nikdy nezpovídal a neuděloval rozhřešení. Nyní to musí udělat z titulu svého úřadu, aby pomohl tomuto ztrápenému muži. Vloží na něho ruce a řekne: »Ve jménu Ježíše Krista, našeho Spasitele a Vykupitele: Rozhřešuji tě z tvých hříchů!« Dorfrüpel se s ulehčením vrací domů. Další večer opět někdo klepe na farní vrata. Blumhard otevře. Kdo před ním stojí? Další Dorfrüpel. V malém Möttlingenu ve Schwarzwaldu se to rozkřiklo: U našeho

faráře je možno získat odpuštění. Dalo se do pohybu velké zpovědní hnutí, k jakému za protestantismu ještě nikdy nedošlo. Blumhard jednal charismatickým způsobem a Bůh ve své všemohoucnosti působil.

Neptejte se mě, prosím, jak hodnotit hříchy odpouštějící plnou moc protestantského faráře z dogmatického hlediska. Duch vane, kam chce!

Otázka nevykoupeného lidstva nevyvstala teprve od dob Lutherových: »Jak najdu milostivého Boha?«

Ve zmíněném listu k Zelenému čtvrtku 2001 prosí papež Jan Pavel II. naléhavě kněze: »Prosme Krista, aby nám pomáhal odhalit v plnosti krásu této svátosti pro nás samotné, abychom ji mohli ukázat Božím lidu.«

Rabí Bunam řekl svému chasidimu: »Velkou vinou člověka nejsou hříchy, kterých se dopouští – pokušení je mocné a jeho síly slabé! – Velkým hříchem člověka je, že v každém okamžiku se může obrátit, a nedělá to.« (Z knihy Martina Bubera *Chasidimova vyprávění*)

*Der Fels 10/2001
Překlad -lš-*

POZVÁNKA CENTRA PRO RODINNÝ ŽIVOT

SETKÁNÍ OSAMĚLÝCH A ROZVEDENÝCH RODIČŮ

Zveme všechny, kdo hledají cestu k řešení a k co nejlepšímu prožívání životní situace, do které se dostali z vlastního rozhodnutí, nebo z rozhodnutí partnera. Setkání je také určeno ovdovělým a svobodným rodičům.

Termín a místo konání:

Sobota 24. 11. 2001, budova arcibiskupské kurie, sál, II. patro, Biskupské nám. 2, Olomouc.

Program: 9.30–14.00 hod.

- Přednáška P. A. Šváčka OFMCap na téma „Jeho jizvami jsme uzdraveni“.
- Informace o programech pořádaných Centrem pro rodinu.
- Možnost k osobním rozhovorům s přítomnými odborníky.
- Neoficiální setkání maminek z letních pobytů s nabídkou fotografií z léta.

Centrum pro rodinu při Arcibiskupství pražském ve spolupráci s Centrem pro rodinný život v Olomouci zvou všechny maminky z neúplných rodin na:

DEN PRO OSAMĚLÉ MAMINKY

V sobotu 17. listopadu 2001 v Komunitním centru sv. Prokopa, Sluneční nám., Praha 5 – Nové Butovice, metro B – Hůrka.

Program: 9.00 – 16.00 hod.

- Přednáška paní Marcely Řezníčkové: „Jsem na to sama (!?)“ aneb O dětech a rodičích v neúplné rodině.
- Výtvarná dílna spojená s výrobou originálních hedvábných šátků.
- Během dne pro zájemce možnost duchovního rozhovoru nebo svátosti smíření.
- Občerstvení v polední pauze zajištěno.
- Na setkání je nutné se předem přihlásit na telefonním čísle, nebo na mailové adrese Centra pro rodinu při Arcibiskupství pražském, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel. 02/20 181 777, e-mail: cpr@iol.cz

Centrum pro rodinný život v Olomouci nabízí:

PASTORÁLNĚ – TERAPEUTICKÉ PORADENSTVÍ

Přijít mohou lidé, kteří potřebují pomoc v problémech: víry, náboženství, sekt, nebo s psychickými problémy či s depresí. K dispozici bude zájemcům MUDr. Jitka Krausová. Je nutné se dopředu telefonicky nebo osobně objednat na adrese Centra pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel. č.: 068/55 00 250–253, e-mail: rodina@arcibol.cz.

Nejbližší termíny pro objednání jsou: 29., 30. a 31. října; 26., 27. a 28. listopadu; 10., 11. a 12. prosince.

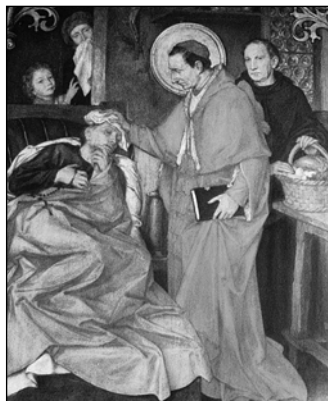
Veškeré porady jsou bezplatné a zaručují zachování anonymity.

Boromejský jubilejní rok

„Kdybys znala Boží dar...“

S radostí v srdci vám sdělujeme, že 18. 6. 2002 uplyne **350 let** od založení našeho řeholního společenství. S vděčností Bohu přijímáme k tomuto jubileu krásný dar církve – možnost milosti **plnomocných odpustků** nejen pro sestry naší kongregace, ale i pro každého věřícího.

Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského vznikla v 17. století v době moru po třicetileté válce v městě Nancy ve Francii. Mladý advokát Josef Chauvenel zemřel jako oběť bliženské lásky, když se při ošetřování nemocných morem sám nakazil. Jeho posledním přáním bylo zajistit péči o chudé, nemocné a umírající. Jeho otec Emanuel vyplnil synovu poslední vůli založením ústavu lásky k bližnímu. Zde začalo žít několik mladých žen a vdov zapálených myšlenkou Božího milosrdenství pod názvem Sestry Svaté Rodiny. Bylo to v době, kdy existovaly pouze řády s přísnou klauzurou a kdy svatý Vincenc začínal prosazovat na tu dobu progresivní myšlenku: svědectví Boží lásky pro potřebné lidi od „řeholnic v terénu“. Tu uskutečňovaly i naše první sestry. Žily zasvěceny Bohu slibem „vytrvalosti v milosrdenství“. Teprve později, asi za dvacet let, se toto volné sdružení vyvinulo v řeholní kongregaci s dalšími řeholními sliby. Název „boromejky“ dali sestrám samotní lidé. Začali jim říkat Milosrdné sestry od sv. Karla,

protože žily v domě, který zdobila socha sv. Karla Boromejského. Boží Prozřetelnost nám darovala sv. Karla jako patrona, ochránce a konkrétní příklad, jak žít naše charisma.

Kongregace se postupně rozšířila i do dalších zemí. Od roku 1837 působíme také v Čechách. Smyslem našeho života – jak to vyjadřuje text našich slibů – je především žít z Božího milosrdenství a prokazovat je lidem nemocným, umírajícím, potřebným, starým a uvězněným, lidem na okraji společnosti, dětem, mládeži, vypomáháme ve farní pastoraci a zapojujeme se do služeb tělesného i duchovního milosrdenství.

Apoštolská penitenciarie udělila pro jubilejní rok našeho společenství možnost získat **plnomocné odpustky** v těchto případech:

- ve dnech: **4. 11. 2001** (sv. Karla Boromejského), **12. 12. 2001** (P. Marie Guadalupské), **30. 12. 2001** (svátek Sv. Rodiny), **18. 7. 2002** (ukončení našeho jubilejního roku),
- **jeden den v roce, který si věřící libovolně zvolí,**
- **kdykoliv se během roku, do 18. 7. 2002, zúčastní věřící skupinové poutě (nejméně 3 osoby) do kostelů, veřejných a soukromých kaplí našich řeholních domů.**

Pro získání odpustků v našich kostelích a kaplích je nutné splnit obvyklé podmínky (svatá zpověď, přijetí Eucharistie, modlitba na úmysl Sv. otce) za předpokladu snahy varovat se jakéhokoliv hříchu a dále se tam zúčastnit nějakého liturgického obřadu, anebo se tam alespoň zbožně pomodlit Modlitbu Páně a Vyznání víry.

Povzbuzeny slovy papeže Jana Pavla II.: „Uzavírá se Svatá brána, ale neuzavírá se brána vstupu do Srdce Ježíšova...“, vás zveme k čerpání z těchto pra-

menů milosti v kostele sv. Karla Boromejského (Praha 1, Vlašská 36) a v dalších kostelích a kaplích našich komunit:

- Praha-Řepy, K Šancím 50
- Znojmo-Hradiště, Křížovnická 26
- Praha I, Šporkova 12
- Praha I, Úvoz 7
- Praha I, Vlašská 42
- Prachatice, Neumannova 142
- Moravské Budějovice, Komenského 907
- Kostelní Vydří 58, pošta Dačice
- Město Albrechtice, Úzká 1
- Ostrava-Poruba, Pustkovecká 29
- Frýdlant n/Ostravicí, Ostravská 453
- Frýdek-Místek, Palkovická 524
- Frýdek-Místek, Revoluční 1282.

Početnější skupiny poutníků prosíme, aby se ohlásily předem.

„Jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení“

Ježíš Kristus, sám jako Ukřižovaný, ale také Vzkríšený, klepe v těžkých chvílích dneška na srdce každého z nás. Touží vykresat lásku z naší svobody. Ježíš žádá lásku bez rozdílu ras, kultur, náboženství, bez dělení na přátele a nepřátele. Sám se na kříži dotýkal nejhlubších ran lidské existence. Kéž pohled na kříž, vyrůstající ze samotné podstaty lásky, a Mariino Magifikat otevře v tomto našem jubilejním roce oči nás všech naději, že naše doba ještě zakusí dny jasu a pokoje.

Milosrdné sestry
sv. Karla Boromejského

VOLÁME O POMOC! S hlubokou vděčností k Bohu děkujeme všem, kteří nám pomohli v první etapě zastřešování kostela svatého Martina v Tošovicích. Práce zdárně pokračují, důvěřujeme v Boží pomoc a obětavé ruce a dary našich přátel, za které je sloužena jednou v měsíci mše svatá.

Chybí nám ještě 329 000 Kč na zaplacení prací a materiálu. Proto opětovně prosíme o pomoc pro „Plášť svatého Martina“. Číslo farního účtu: 1765101369/0800.

Kontaktní adresa: Římskokatolická farnost Odry, O. Bohuslav Novák, Kostelní 11, 742 35 Odry.

...Do domu Hospodinova půjdeme...

Výstavba duchovního centra sv. Kláry v Hrabyni

Vážení přátelé a dobrodinci duchovního centra sv. Kláry! Pro úplné dokončení duchovního centra potřebujeme Vaši modlitbu a prosíme, abyste nám pomáhali propagací díla, potřebujeme i nezbytné finanční prostředky na dokončení interiéru a na vybudování tzv. pergoly, aby se zdravotně postižení dostali do centra za každého počasí. Prostavěno již bylo 12 800 000 Kč, za pozemky a realizaci přípravných prací jsme uhradili 1 000 000 Kč

a pro úplné dokončení stavby včetně pergoly a vybavení potřebujeme ještě 2 700 000 Kč. Od jednotlivců a společenství z tuzemska jsme získali celkem 8 200 000 Kč. Pro ty, kteří by chtěli pomoci i finančně, uvádím bankovní spojení. **Pro dary zasílané bankovní převodem:** Komerční banka Ostrava, č. účtu: 196351820227/0100 KS: 0558, VS: 91190.

Pro dary zasílané složenkou: Komerční banka Ostrava, č. účtu: 196351820227/0100 KS: 379, VS: 91190, VTSM: Ostrava 700 90.

Z rozhodnutí olomouckého arcibiskupa otce Jana Graubnera z roku 1994 byla převedena tato stavba na Charitu Ostrava, která dala zamýšlenému objektu název Charitní centrum sv. Kláry pro duchovní, kulturní a sociální potřeby osob se zdravotním postižením v Hrabyni. Vyřizování vlastnických vztahů bylo hlavní příčinou, že stavební povolení bylo vydáno až v první polovině roku 2000. Rád bych ještě vzpomněl 27. květen 2000: tento krásný den otec biskup F. Lobkowicz uskutečnil slavnostní výkop, kterému předcházela prosebná mše svatá. Ve svém kázání nám otec biskup slíbil, že stavba kaple sv. Kláry bude jeho prioritou. Rovněž nás prosil o modlitbu na jeho úmysly a za jeho ostravsko-opavskou diecézi.

Jindřich Hrup, dobrovolný pracovník Charity Ostrava

REHOLNÍ KOMUNITA ZVE

Mladí muži, kteří se zajímají o řádový život, příp. jsou před rozhodnutím pro tento způsob života, a chtěli by několik dní prožít v řeholním společenství ve spiritualitě sv. Františka, mohou se přihlásit na adrese: Konvent minoritů, Kosmákova 45, 586 01 Jihlava, tel.: 066/7303604, e-mail: jih-min@volny.cz. Termín pobytu je možné domluvit - dle možnosti zájemců - na výše uvedené adrese písemně, příp. telefonicky.

ETICKÉ ASPEKTY AIDS

Etickým aspektům AIDS je věnován přednáškový večer Kolegia katolických lékařů v Brně v pátek 9. listopadu. Přednáší jáhen MUDr. Mgr. Karel Rozehnal, který po několik roků pracoval jako lékař v Imunologickém ústavu Lékařské fakulty MU v Brně, pak následoval povolání ke kněžství a v loňském roce absolvoval Cyrilometodějskou teologickou fakultu UP v Olomouci. Přednáška spojená s diskusí se koná v budově Centra dětských odborných zdravotnických služeb v Brně, Žerotínovo nám. č. 6, a začíná v 17 hodin.

Mužská komunita katolického institutu Miles Jesu nahleavě prosí o dar osobního auta pro potřeby apoštolátu v České republice. Adresa: Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 05/432 152 65 e-mail: mjbrnomen@brn.czn.cz

Liturgická čtení

Neděle 28. 10. - 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Sir 35,15b-17.20-22a

Ž 34(33),2-3.17-18.19+23

Odp.: 7a (*Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.*)

2. čt.: 2 Tim 4,6-8.16-18

Ev.: Lk 18,9-14

nebo Slavnost výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8,22-23.27-30

Ž 84(83),3.4.5+10.11

Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupí!*)

2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17

Ev.: Mt 16,13-19

Pondělí 29. 10. - ferie

1. čt.: Řím 8,12-17

Ž 68(67),2+4.6-7ab.20-21

Odp.: 21a (*Náš Bůh je Bohem spásy.*)

Ev.: Lk 13,10-17

Úterý 30. 10. - ferie

(v královéhradecké diecézi:

svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Řím 8,18-25

Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6

Odp.: 3a (*Vlekou věc s námi udělal Hospodin.*)

Ev.: Lk 13,18-21

Středa 31. 10. - nez. pam. sv. Wolfganga

1. čt.: Řím 8,26-30

Ž 13(12),4-5.6 Odp.: 6a (*Důvěřuji v tvé slitování, Hospodine!*)

Ev.: Lk 13,22-30

Čtvrtek 1. 11. - slavnost Všech svatých

1. čt.: Zj 7,2-4.9-14

Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6

Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)

2. čt.: 1 Jan 3,1-3

Ev.: Mt 5,1-12a

Pátek 2. 11. - Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43-46

Ž 103(102),8+10.13-14.15-16.17-18

Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)

2. čt.: Řím 5,5-11

Ev.: Mt 5,1-12a

Sobota 3. 11. - nez. pam. sv. Martina de Porres nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Řím 11,1-2a.11-12.25-29

Ž 94(93),12-13a.14-15.17-18

Odp.: 14a (*Nezavrhne Hospodin svůj národ.*)

Ev.: Lk 14,1.7-11

Breviář pro laiky

Uvedení NE PO ÚT ST ČT PÁ SO
do první modlitby dne: 28.10. 29.10. 30.10. 31.10. 1.11. 2.11. 3.11.

Antifona	919	934	949	964	1573	1785	1012
Žalm	784	783	783	784	783	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	935	949	964	1573	1582	1013
Antifony	920	935	950	965	1574	1786	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	1786	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	1574	1789	1017
Antifona k Zach. kantiku	723	939	953	1569	1575	1789	1584
Prosby	924	939	953	969	1575	1790	1017
Záv. modlitba	723	939	954	1569	1575	1582	1584

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	1264	1792	1018
Antifony	925	940	955	971	1576	1792	1019
Žalmy	926	940	955	971	1265	1792	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	1576	1795	1021
Záv. modlitba	723	943	957	973	1575	1582	1022

Nešpory: SO

Hymnus	915	929	944	959	1577	1577	1583	1024
Antifony	916	929	945	960	1570	1578	1796	1025
Žalmy	916	930	945	960	1570	1578	1797	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	1572	1580	1798	1027
Ant. ke kant. P. M.	722	723	948	962	1572	1580	1799	723
Prosby	918	933	948	963	1572	1580	1799	1028
Záv. modlitba	723	723	948	963	1575	1575	1582	724
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1242	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.

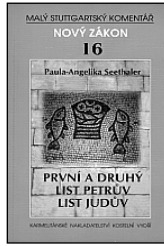
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

e-mail: knihy@maticecm.cz

Paula-Angelika Seethaler: PRVNÍ A DRUHÝ LIST PETRŮV, LIST JUDŮV

V ediční řadě Malý stuttgartský komentář vychází další díl, který se tentokrát věnuje Petrovým listům a velmi obraznému listu Judovu.

*Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5,
134 stran, 129 Kč*

DOPISY VELKÝCH OSOBNOSTÍ HŘÍŠNÍKŮM I.

Dětství, sebe-zkoumání, láska, utrpení

Knížka obsahuje vybrané dopisy svatých, blahorečených i jiných mužů a žen, jejichž život byl vnímán jako příkladný. Každý dopis dává poučení nebo odhaluje určitou pravdu, nabízí látku k meditaci a rozjímání a také přináší čisté potěšení z rozmanitosti lidských povah. Dopisy jsou rozděleny podle témat, jak je naznačuje podtitul publikace.

*Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5,
186 stran, 129 Kč*

Vojtěch Kohut OCD: 15 DNÍ S HEDVIKOU SLEZSKOU

Úvahy o patronce Slezska, které jsou zakončeny podnětnými otázkami pro aplikaci života svěťce do naší osobní situace. V závěru knížky je možné najít také barokní litanie ke svaté Hedvice, jimiž lze prodloužit každodenní meditaci do přímé modlitby.

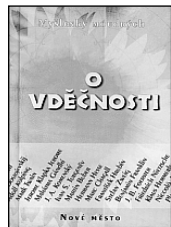
Cesta, brož., 110x190 mm, 120 stran, 49 Kč

Anima Una, Stríčky: ABBA OTČE

Další z řady písniček, které většinou všichni dobře známe, v podání Stríčky a skupiny Anima Una, tentokrát na CD-ROMu.

Telepace Ostrava, Radio Proglas, 63 min., 290 Kč

Uspořádal Wilhelm Mühs: O VDĚČNOSTI

Malá dárková publikace obsahující 365 citátů z bible, známých filozofů, vědců, umělců, politiků. Vychází v edici Myšlenky moudrých.

Nové Město, váz., desky, A6, 89 Kč

**Pozor! V čísle 42 jsme uvedli
informace ohledně předplatného
na rok 2002.**

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PONOŠ, 779 00 OLOMOUČ 9

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: sveitlo@iol.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzercí: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 00421371741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzungeorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.